

ЕМИЛИО САЛГАРИ РАЗКАЗИ

chitanka.info

КАЛИФОРНИЙСКА ПОЩА

Преди много години, когато в Северна Америка още не бе построена огромната и чудесна железопътна линия, свързваща Ню Йорк, царицата на Атлантическия океан, със Сан Франциско в Калифорния, царицата на Тихия океан, съобщенията тук бяха много трудни и дори извънредно опасни.

Тогава се използваха големи пощенски коли, каквито са използвали нашите деди — издути отстрани, с огромен сандък, прикачен отзад, за писмата и с багажник на покрива.

Тези коли можеха да побират не повече от осем души и бяха теглени от три чифта коне, които се сменяха всеки път, когато пристигаха в укрепленията, разпръснати из необятните равнини на щата Арканзас на индийската територия или на щата Ута.

Колите бяха управлявани от един или двама от онези силни кочияши с изпитана смелост, винаги въоръжени до зъби. За това пътуване, което днес тихоокеанската железница извършва за не повече от три-четири дни, тогава отиваха не по-малко от осем седмици, а понякога и повече.

Злополуките, на които бяха изложени тези пощенски коли, бяха толкова многобройни, че пътниците правеха предварително завещанията си. Те никога не бяха сигурни дали ще пристигнат живи там, закъдето са тръгнали.

Ту ги нападаха индианците, по онова време много по-многочислени от днес и винаги във война с белите поселници и с войниците на правителството, ту бизоните, които преобръщаха колите и ги правеха негодни да продължат пътя си, ту свирепите сиви мечки, които се хвърляха върху конете и ги изяждаха.

Нещастните пътници, изоставени наскрел безкрайните равнини, отдалечени на стотици мили от най-близкия пост, често умираха от глад, ако не попаднаха в ръцете на червенокожите, много по-жестоки от зверовете. Тогава никой не оставаше жив.

Една вечер през октомври 1867 г. огромна пощенска кола, чиято старинна форма напомняше дилижансите от XVIII век, спря в Клинтон — малка станция, изгубена сред пустинните земи на Арканзас. Станцията се състоеше от двадесетина дървени къщички и от едно укрепление, охранявано от малоброен гарнизон, разположен там за защита на петнадесетте семейства на поселници.

Колата караше мъж с херкулесова сила на име Моргат, един от най-известните кочияши. Този мъж бе пътувал повече от петнадесет пъти между Сан Франциско и Чикаго, сражавайки се с индианците и с разбойниците от равнините, които не бяха по-малко страшни от червено кожата.

В колата имаше само трима пътници: един млад канадец, пътуващ за Сан Франциско, за да прибере голямо наследство от роднина на майка му, и двама търговци на кожи.

Огромният Моргат току-що бе седнал на масата пред една великолепна дива пуйка, подарък от коменданта на поста, и смяташе, докато се сменят конете, да я омете без остатък, когато му се представи тридесетинагодишен мъж, облечен като ловците от равнината — с широки панталони по мексиканската мода и синя фланелка със златни украшения.

— Кога ще тръгнете? — попита го ловецът без заобикалки.

— Веднага щом впрегнат новите коне — отговори великанът, без да вдига очи от наченатата пуйка. — Закъснял съм с двадесет и четири часа и бързам да наваксам изгубеното време.

— Значи след един час?

— Да, ако пътниците, които карам, са си починали достатъчно.

— Имате ли две места?

— Дори и четири.

— Двама сме: аз и жена ми Мери.

— Много добре — отговори Моргат, продължавайки да лапа. — Струва четиридесет долара.

— Трябва да ви предупредя обаче, че като вземате мен и жена ми, се излагате на опасност да бъдете нападнат и да преживеете лоши мигове.

Моргат вдигна глава и за пръв път разгледа ловеца от равнината.

Събеседникът му бе хубав мъж, висок и силен, с гордо лице, украсено с дълга черна брада, един от онези хора, които не се

разтреперват лесно пред опасностите.

Доволен от огледа си, кочияшът опря лакти на масата, сложи брадичката си върху ръцете и каза:

— Защо мислите, че като взема вас и жена ви, ще бъдем нападнати? Кой сте вие?

— Ловецът О'Бриент, ирландец.

Той извади от джоба си една бутилка джин, отпуши я с нож и като напълни две чаши, каза:

— Ако имате търпението да ме изслушате, ще ви кажа защо сме изложени на опасността от нападение.

— Когато човек има пред себе си пълна бутилка винаги може да слуша — отговори кочияшът, след като пресуши чашата си на един дъх. — Говорете, господин О'Бриент.

— Трябва да знаете — каза ирландецът, — че преди четири седмици, когато преследвах една черна мечка и я раних на брега на рекичката, срещнах един индиански вожд. Бях го срещал вече няколко пъти да върви по дирите ми, без да ми причини някаква неприятност.

— Какъв е той? — попита Моргат.

— Команч.

— Лоши индианци, които не щадят пленниците — каза кочияшът. — Няколко пъти съм избягвал нападенията им с голяма мъка. Продължавайте, господин О'Бриент.

— Вождът ми направи знак да спра. Хвърли копието и военната си секира, за да покаже, че намеренията му са миролюбиви. Приблужи се към мен и попита: — Ти ли си мъжът на Горската ягода?

— Коя е тази Горска ягода? — попита Моргат.

— Намекваше за жена ми — отговори ирландецът.

— Продължавайте — каза Моргат. — Разказът започва да става интересен.

— Аз съм голям вожд — рече ми индианецът. — Притежавам четири палатки и петдесет коня, заповядвам на тридесет воители, които не се боят от никого. Видях един ден Горската ягода, която бе на лов заедно с теб, и безумно се влюбих в нея. Ако ми я отстъпиш, ще ти дам палатките си, конете си, дори оръжията си.

Не помня добре какво отговорих тогава; на онзи мерзавец: мисля, че го пратих по дяволите.

— Значи тази червена муцуна искаше жена ви?

— Да. И като си тръгна, се закле, че ще ми я отнеме, дори да я скрия в укреплението — каза ирландецът.

— Индианците са нагли хора — забеляза ирландецът.

— Разбирате нали, че вече не можех да бъда спокоен. Заплахата на вожда звучеше постоянно в ушите ми. Страхувам се, че един лош ден тези похитители ще връхлетят върху селото и ще отвлекат моята Мери. Ето защо реших да отида в Калифорния, където може би ще ми потръгне по-добре, отколкото в горите на Сиера Невада.

Моргат опразни още една чаша, погледна разсеяно дъното и после каза решително:

— Пригответе багажа си и не забравяйте да вземете една добра пушка и муниции. Ако индианците наблюдават селото и се опитват да ни нападнат, ще ги прогоним.

— Благодаря — отговори ирландецът и си тръгна. Моргат привърши обилната вечеря и запали лулата си.

Лицето му не изразяваше ни най-малко притеснение. После отиде в двора на укреплението, където пощенската кола вече бе готова за път.

Прегледа внимателно шестте коня за смяна, великолепни животни от равнината, все още малко диви, с дълги гриви и яки бедра на истински бегачи, разгледа един по един каишите, за да се увери в здравината им, и извади от сандъка две огромни пушки като тръби, които напълни внимателно с шепа куршуми.

— Ще надупча добре кожата на тези разбойници от равнината — каза той, като щракна с пръсти. — Моргат не се страхува от тези прерийни червей.

Тримата пътници, също приключили с вечерята, бяха вече на двора до колата.

Горската ягода бе красива млада мексиканка, само на двадесет години, с леко мургава кожа и кадифени очи, каквито имат жените от испански произход. Тя носеше живописното облекло на жените от Сонора — ярка цветна наметка с дълги ресни и кадифена пола с много златни копчета.

Като мъжа си и тя носеше една карабина, с която знаеше умело да си служи. Това впрочем бе доста обикновено нещо за живеещите в близост до индианските селища.

Тримата пътници, зарадвани от увеличените сили, сториха място на хубавата мексиканка и пощенската кола се понесе всред

оглушителното дрънкане на звънци.

Вместо да се настани вътре в колата, О'Бриент предпочете да седне до кочияша, стиснал пушката между краката си.

Като мина селото, пощенската кола препусна из безкрайната равнина, следвайки две дълбоки бразди, единствените знаци за пътя на колите.

Нощта бе тъмна и духаше доста студен вятър, но под непрестанните удари на кочияша конете препускаха бързо, сякаш не усещаха тежестта на колата.

Отляво и отдясно на пътя растяха високи треви. Те биха били богатство за някой скотовъдец, но тук не служеха на никого. Страхът от нападенията на индианците задържаше поселниците около местата, където поне се чувствуваха сигурни под закрилата на укрепленията.

О'Бриент и кочияшът си отваряха добре очите, разглеждайки гъстите треви, които двата фенера на колата едва осветяваха. Но не забелязваха нищо съмнително. Съмнително бе обаче дали бяха спокойни. Дори огромният кочияш се изправяше от време на време, за да разгледа по-добре равнината.

— Хм! — мърмореше той. — Това спокойствие не ме радва. Какво ще кажете, О'Бриент?

— Ще видим — отговаряше ловецът.

Изминали бяха така почти петнадесет мили, навлизайки все по-навътре в безкрайната равнина, когато ирландецът, който се слушваше непрекъснато, каза на Моргат:

— Чух бойното подсвиркване на червенокожите.

— Как е възможно да го чуете всред този шум? — попита кочияшът.

— Сигурен съм, че не съм се излъгал — повтори ловецът.

— Откъде се разнесе? Отдясно или отляво?

— Отдясно, струва ми се.

Моргат стана и се загледа внимателно във високите треви. Тъмнината вече бе така дълбока, че не можеше да се забележи има ли скрити в тревите хора.

— Не се вижда нищо — продума той с изражение на недоволство.

Но почука на прозорчето и извика на пътниците:

— Пригответе оръжията.

— Индианците ли са? — попита безстрашно младежът, който отиваше в Сан Франциско да си прибере наследството.

— Засега не знам нищо. Може всеки момент да се нахвърлят върху нас.

Той постави между краката си една от двете пушки, стегна поводите и плесна шестте коня със силна ръка, като им подвикна:

— В галоп, агънца мои!

Едва произнесе тези думи и О'Бриент сложи ръка на рамото му и каза с леко променен глас:

— Идат!

— Червенокожите ли? — попита Моргат, като сбърчи чело.

— Виждам шест или седем конници, които препускат зад нас. Струва ми се, че са индианци.

Кочияшът се обърна и наистина забеляза няколко конници, които следваха пътеката на разстояние от триста-четирисотин крачки.

— Откъде пък изскочиха тези? — попита се той. — Дали между тях е вождът, който е искал да отвлече жена ви?

— Почти съм сигурен в това — отговори О'Бриент. — Някой го е уведомил за бягството ни и той е събрал войните си.

— Ако тези са всичките, не е опасно — каза Моргат. — С два удара на „тръбата“ си ще ги разпръсна като пилци. Но нека засега ги накараме да потичат.

— Кога ще можем да стигнем до поста за смяна на конете?

— Не по-рано от утре по пладне — отговори Моргат. — Много е далеч, но се надявам, че ще стигнем, без да оставим конете си в ръцете на команчите.

Индианците — нямаше вече никакво съмнение, че това са те — не бързаха да приближават колата. Те се задоволяваха да я следват на известно разстояние.

Само двама от тях се бяха спуснали по равнината и се виждаше как препускат от дясната страна на колата. Държаха се обаче далеч от пушката на кочияша, с когото сигурно се бяха „запознавали“.

Тази маневра не успокояваше много Моргат. Той предпочиташе внезапното нападение, а не преследване от разстояние.

Червенокожите сигурно имаха някаква причина да действуват по този начин, който бе твърде различен от обичайната им буйност.

— Какво ще кажете, О'Бриент? — попита Моргат ловеца, който бе не по-малко загрижен от него. И с право!

— Тези проклетници чакат подкрепление, за да ни нападнат.

— Тогава работата ще стане сериозна. — обезпокои се кочияшът.
— Ако можем, сега да се отървем от тези. Карабината ви е добра, нали? Дайте някой изстрел. Като разберат, че сме добре въоръжени, кой знае дали няма да се откажат от преследването.

— Хм! Ако между тях е вождът, който искаше да ми отнеме Мери, няма да ни оставят спокойни!

Ирландецът напълни карабината и се прицели в първия от двамата индианци, които препускаха в равнината.

Още гърмежът не бе заглъхнал, и единият от двата коня, като направи огромен скок, се преобърна сред високите треви заедно с конника.

— Добър изстрел! — възкликна Моргат. — Стреляте като канадски ловец, господине.

В това време от равнината се разнесоха ужасни викове.

Викаха команчите.

— Ето ги! — извика О'Бриент. — Очаквах ги!

Моргат спря конете със силно дръпване на поводите и извика на тримата пътници вътре в колата:

— Хайде, господа, вземете пушките и се качете на багажника на колата. Оставете госпожата вътре зад сандъка.

Най-напред младият канадец, а после и другите двама изскочиха бързо навън, понесли карабините и пистолетите си, и се покатериха на колата, където вече бе О'Бриент.

— Вие стреляйте — нареди Моргат, — а аз ще се занимавам с конете.

Пощенската кола продължи препускането, като се понесе всред високите треви на равнината. Тя летеше вихрено, като подскачаше и скърцаше.

— Предайте се или ще ви смъкнем скалповете! — крещяха индианците.

На тяхната заплаха Моргат отговаряше гръмогласно:

— Огън, господа! Стреляйте добре по тези кучета! Колата продължаваше пътя си, а в това време ловецът и тримата пътници поддържаха чест огън.

Особено се прояви младият канадец. Той се излагаше безстрашно на стрелите на неприятелите и рядко изстрелите му не улучваха целта.

Мексиканката също не бездействуваше. От време на време тя изваждаше карабината си през вратичката и стреляше, като поваляше ту някой кон, ту някой индианец.

Но гоненицата не можеше да продължи до безкрайност. Индианците от племето команчи бяха най-храбрите воители от всички индиански племена. Те не отстъпваха лесно, дори когато трябваше да се бият при равни сили с белоликите.

Виждайки, че съпротивата става упорита, червенокожите се разделиха на два отряда, за да нападнат конете на колата. Бяха сигурни, че като избият конете на колата, ще се справят скоро и с малката група на белоликите.

Разбрал намеренията им, О'Бриент извика:

— Пазете конете, Моргат!

Но стрели бяха засегнали вече двете предни животни, които се вдигнаха на задните си крака.

Кочияшът пусна за миг поводите, взе една от своите пушкитръби и я изпразни срещу конниците.

Два коня и трима индианци, ранени от куршумите, паднаха всред бесните викове на другарите си.

В този миг ловецът се провикна:

— Вождът!

Всички видяха един висок индианец, който носеше на главата си златна диадема, украсена с пера от див пуяк. Той яздеше великолепен мустанг, бял като сняг. Приближи се достатъчно близо, за да бъде чуто, и извика на ирландски:

— Дай ми Горската ягода или ще те изгоря жив на стълба!

О'Бриент му отвърна с един изстрел на карабината си. Поради внезапно подскочане на колата обаче куршумът се заблуди.

— Оставете на мен — каза младият канадец, който тъкмо бе напълнил пушката си. Той се прицели внимателно и стреля.

Вождът, ранен в гърдите, се хвана за сърцето и изпусна дългото копие, което Държеше. Мустангът му препусна из равнината и изчезна във високите треви.

Индианците нададоха страхотен вик. Разярени от смъртта на вожда си, те се хвърлиха върху конете на пощенската кола, обсипвайки ги с ударите на копията си.

Макар и тежко ранени, нещастните животни продължиха да тичат още няколко минути, после паднаха едно върху друго.

Грамадната кола, спряла внезапно, се преобърна, изхвърляйки в тревите кочияша и мъжете, които се намираха на покрива ѝ.

Индианците скочиха бързо от конете си. Докато някои вадеха от колата мексиканката, други се спуснаха към тревите, за да се нахвърлят върху белоликите, които бяха толкова замаяни от това преобръщане, че не бяха способни да се съпротивляват.

Ала не всички бяха заловени. Един от тях, възползувайки се от суматохата, се промъкна пъргаво между тревите и изчезна в един гъсталак, без никой да го забележи. Този човек бе Моргат.

Радостни от победата си, индианците завързаха здраво пленниците, включително и мексиканката, разграбиха каквото имаше в колата и се качиха на конете си, за да се завърнат в лагера.

Моргат ги остави да си вървят, без да ги закача, и когато видя, че се отдалечават в тъмнината, излезе от гъсталака. Кочияшът се готвеше да тръгне, когато забеляза една голяма бяла сянка, приближаваща се от тревите.

— Трябва да е конят на вожда, който се връща при господаря си — рече си той. — Ето един хубав случай.

Като всички американци от Запад, Моргат носеше около кръста си като пояс ласо, дълго шест метра, завършващо с халка. Той завъртя ласото два-три пъти във въздуха, после го метна със сигурна ръка. Въжето се нахлузи около врата на коня, като го стегна силно. С умело движение Моргат го накара на падне на колене, после скочи пъргаво на гърба му и охлаби въжето.

— В тръст! — извика силният мъж, като отпусна поводите. — Не съм конник, който се оставя лесно да бъде хвърлен.

След половин час Моргат влетя като светкавица в най-близкия пост. Той бе добре познат в станцията и бе приятел на коменданта на укреплението, на когото разправи за случилото се.

Няколко минути по-късно пак той, Моргат, възседнал вече друг мустанг, препускаше през равнината, следван от коменданта на укреплението и от петдесет конници от пограничната стража, здрави

младежи и отлично въоръжени. Петте мили бяха изминати за по-малко от два часа. Когато отрядът стигна до мястото, където бе нападната пощенската кола, Моргат показа следите на индианците, ясно отпечатани върху влажната почва на равнината. Комендантът заповяда:

— Напред! Щети преследваме, ако е нужно, до Мисури! Към пладне войниците забелязаха в края на една борова гора няколко палатки.

— Ето го лагера! — извика комендантът. — Саби в ръка, готови за нападение.

Индианците, известни от своя часовой, забелязаха пристигането на пограничната стража.

Те се качиха бързо на конете си, а жените и децата им побягнаха да се крият в гората.

Сражението бе кратко, но ожесточено. Уплашени от числеността на неприятеля, индианците напуснаха скоро полесражението и се скриха в гората.

Докато се водеше сражението, Моргат и комендантът се спуснаха към палатките, които грижливо претърсиха.

Пленниците бяха все още там, в жилището на вожда, в очакване на наказанието. В бързото си оттегляне индианците не бяха имали време да ги убият.

Войниците опожариха лагера, после се върнаха, тържествено в станцията, като откараха и пощенската кола. След две седмици О'Бриент и жена му пристигнаха благополучно в Сан Франциско. А правителството връчи на храбрия кочияш награда от хиляда долара като възнаграждение за смелостта му.

ГОРСКИЯТ ВАМПИР

По мнението на някои пътешественици горите на Южна Америка са много по-опасни от африканските. В тях обитават множество хищници, жадни за човешко месо.

Човекът, който минава през тези гори, рискува да загуби живота си буквално на всяка крачка, защото е застрашен не само от зверовете, но и от хвъркатите животни, както и от растенията, под чиято сянка може да заспи вечен сън.

През 1886 г. колонизаторите на Уругвай бяха силно разтревожени. От уста на уста се носеше мълвата, че в буйните гори, къпани от река Токантин, са намерени златни залежи. Огромно число емигранти се стекоха, за да опитат щастието си, като се надяваха, че ще се завърнат в своите отечества с пълни кесии злато.

Между първите пришълци в тези девствени гори бяха братята Пурако — двама славни младежи на по двадесет и пет години, известни със смелостта си. Бяха напуснали Сицилия, за да търсят щастието си в Новия свят.

И двамата бяха работили в златните мини на Ла Плата. Като опитни работници те смятаха бързо да забогатеят и да се върнат щастливо на родния си остров.

Снабдени с едно муле, с оръжие и с хранителни припаси за един месец, Джовани и Марко напуснаха Санта Роза де Дилен и пресякоха десния бряг на Уругвай.

След петнадесетдневно мъчително пътуване те пристигнаха без премеждия в девствените гори, за които се разправяше, че крият в себе си злато.

Огромни дървета се накланяха едно срещу друго, свързани с дълги лиани. По тях бяха накацали червени и зелени папагали, Малки маймуни с дълги ръце скачаха по клоните и правеха разни чудновати движения.

Братята гледаха с почуда. Едва сега си дадоха сметка за куража си да тръгнат сами сред тези непознати места. Но надеждата да

намерят в скоро време богат златен залеж им даваше кураж и те навлизаха все по-навътре в гъстата гора. Стигнаха до една горска полянка, заобиколена с високи кокосови орехи и банани, отрупани с плодове.

— Да спрем тук! — каза Джовани. — Струва ми се, че това място е удобно за бивак. А може би тази почва крие златото, което търсим.

Дълбоко мълчание цареше в околността на полянката. Като че тук нямаше животни, нито пък птици.

Решиха да си построят колиба. Материали не липсваха. След това щяха да изорат малко земя и да посеят жито и царевица.

Току-що бяха завършили колибата и се канеха да разкопаят наоколо, за да търсят златни залежи, когато от края на гората излезе индианец с огромно телосложение и с лице, нашарено с бяло и червено, с черни вежди и пробити бърни, в дупките на които можеше да се вкара зъб на глиган. В дясната си ръка държеше особен вид тръстикова пръчка, дълга два метра, а в лявата — сноп стрели.

Щом забелязаха дивака, Джовани и Марко прекъснаха работата си и грабнаха пушките. Бяха видели в ръцете му най-страшното отровно оръжие на южноамериканските индианци.

— Какво правят тук белите хора? — запита ги индианецът на развален испански език. — Не знаят ли, че това са земите на червените хора?

— Кой сте вие? — запита Джовани също на испански.

— Горският вампир. И ако пожелая, мога да ви изпия кръвта още тази нощ.

— Нека господин вампирът си отиде и ни остави на мира, ако не желае да изпита нашите оръжия — каза по-малкият брат Марко.

— Значи не вярвате на думите ми? — рече ядосано индианецът, като хвърли зверски поглед към тях.

Същата минута той изсвири. От близкото дърво хвъркна грамаден прилеп с червеникави криле и люспеста кожа и кацна на рамото на дивака.

— Ето хвъркатото животно, което ще изпие кръвта на белите хора, ако не напуснат страната на Патаус.

Като изрече това, той изчезна в гората. Братята бяха така изненадани от появата на хвъркатото животно, че дори не успяха да

стрелят срещу индианеца.

— Е? — запита Марко. — Какво ще кажеш за това, братко?

— Индианецът поиска да ни сплаши.

— Какво беше това животно?

— Опитомен вампир.

— Опасен ли е?

— Да, братко — каза Джо вани, като се изправи замислен. — Тези прилепи, тъй многобройни в тази страна, видят ли заспал човек или животно, нападат го, продупчват кожата му и със смукалото си изсмукват кръвта му.

— И сигурно убиват.

— Не, но отслабват организма и за няколко нощи могат да уморят избраната от тях жертва, човек или животно.

— Но индианецът люто ни се закани.

— По дяволите тоя дивак и вампира му. По-добре да продължим — отвърна Джо вани.

Погълнати от работата, двамата скоро забравиха заплахата на вампира от Уругвай.

Усилията им скоро се увенчаха с успех. След кратко копане те намериха една златна жилка. Радостта им беше голяма. Значи мълвата за баснословните богатства, скрити в недрата на девствените гори, не беше празни приказки.

Братята използваха близкото поточе за промиване на златния пясък. Първият им опит ги възнагради богато. До вечерта събраха близо половин килограм злато.

Щастието ги споходи. Ако златната жилка не се изчерпеше за няколко месеца, можеха да станат собственици на голямо състояние.

— Ще се върнем в нашата Сицилия като перове — разправяше Марко, гледайки жадно златния прах.

— Да, но ако ни нападнат? — добави Джовани.

— Кой може да ни нападне? — запита Марко. — На четиридесет мили оттук няма жив човек.

— А индианецът?

— Да върви по дяволите. Искаше само да ни сплаши. Нищо повече.

Но за нещастие се случи обратното.

След една скромна вечеря от сланина и хляб — обикновена храна за златотърсачите — двамата братя изпушиха по лула и се приготвиха да си лягат. Джовани спеше леко. Към полунощ дочу някакъв шум навън. Предполагайки, че някой леопард обикаля около колибата, той не се осмели да отвори вратата и да провери.

Грабнал пушката в ръка, златотърсачът се ослушва известно време, след което си легна наново и продължи съня си.

Какво бе учудването му сутринта, когато видя кръв по ризата и по лицето си.

Повдигна се и поиска да отиде при брат си, но изнемощял падна в леглото.

— Вампирът! — извика той пребледнял. — Значи дивакът изпълни заканата си.

Направи свръхусилие и отиде при Марко. Но и той беше изцапан с кръв. От една невидима почти дупчица под слепите му очи струеше кръв.

Джовани го хвана за раменете и го раздруска. Марко се пробуди и когато погледна брат си, остана учуден.

— Каква е тази кръв по лицето ти? — попита той с отпаднал глас.

— И твоето лице е окървавено — отвърна Джовани. — Вампирът на индианеца.

— Но как е станало?

— Докато сме спали.

— Чувствувам се без сили. Доста кръв трябва да е изсмукал проклетникът.

— Тези хвъркати са много жадни и не пуцат жертвата си, докато не се наситят.

— Откъде е влязъл този звяр?

— През комина — каза Джовани. — Няма откъде другаде.

— Ако индианецът дойде тази нощ, скъпо ще ми плати.

— Не се съмнявам в това, братко. Чух подозрителен шум. Помислих, че е леопард. А то било дивакът.

— Да легнем да почиваме, братко.

— Не. Ако останем тук, вампирът ще ни довърши.

— По-добре да убием индианеца и вампира му — предложи Джовани с решителен глас. — Тази нощ ще ги чакаме. Ако посмее да

дойде, никога вече не ще се завърне в гората.

Отидоха да се измият на поточето. Чувствуваха се тъй безсилни, че бе невъзможно да работят на мината.

Решиха той ден да почиват. Джовани обиколи колибата. Търсеше да види индианеца или вампира. Но не откри никакви следи от тях. Намери само отпечатъци от боси крака. Сигурно бяха на дивака.

Щом мръкна, братята се затвориха наново в колибата и се престориха, че спят.

Бяха минали няколко часа. Джовани, както и миналата нощ, усети леки стъпки и шум от движещи се клони.

— Индианецът каза той.

— Дали не е някой нощен обитател на гората? — усъмни се Марко. — Тези гори са пълни със зверове.

Джовани се приближи до отвора, който служеше за прозорец, и погледна навън. Луната блестеше с цялото си великолепие и открояваше най-дребните предмети. Ако човек минеше през рядката гора, без друго щеше да бъде забелязан от златотърсачите.

Известно време Джовани не виждаше нищо. Дочу обаче слабо свирене от близката група палмови дървета. Миг по-късно забеляза красив леопард, над който летеше вампир. От време на време хвъркатото животно кацаше на гърба му.

— Дори и звярът е опитомен! — помисли Джовани. — Този индианец трябва да е дявол в човешки образ. Дръж пушката си готова за стрелба и се преструвай на заспал.

Братята легнаха на сухите листа и наостриха слух. Чу се леко приплясване на криле в комина, а след това една сянка се вмъкна в колибата.

Последваха два изстрела и вампирът падна мъртъв на земята.

— Ако сте го убили, ще накарам моя леопард да ви разкъсачу се глас отвън.

— Индианецът! — извикаха в един глас братята. Напълниха отново пушките и излязоха навън, решени да свършат с дивака. Но не намериха никого. Тогава захвърлиха тялото на гнусното хвъркато животно и се приготвиха да спят спокойно.

На сутринта братята се събудиха бодри и отпочинали. Убедени, че индианецът е напуснал мястото завинаги, те започнаха работа. Него ден събраха още половин килограм златен пясък.

Вечерта решиха да дежурят. И не сгрешиха, защото през нощта чуха на няколко пъти рева на леопарда.

Няколко нощи подред страшното животно обикаляше колибата. Веднъж дори се опита да строши вратата.

Братята загубиха съня си. На няколко пъти се опитваха да изненадат леопарда и индианеца, но напразно. Още при отварянето на вратата животно с един скок се намираше сред дърветата. Пъргав като него беше и индианецът.

Хитрият горски жител бе измислил тази нощна тревога, за да ги накара да напуснат мястото. И това много ги изтощи.

Един ден Джовани каза:

— Ще трябва да напуснем мината или веднъж завинаги да се отървем от досадника.

Да изоставят златния залеж, който всекидневно ги възнаграждаваше все повече и повече, не беше по вкуса и на двамата.

Съдбата ги цокровителствуваше и за няколко месеца те можеха да станат едни от най-богатите хора. По-добре беше да се справят с упорития си неприятел.

— Да устроим засада на леопарда — предложи Марко. — Сигурен съм, че индианецът не е опитомил всичките зверове на гората.

— Отлично предложение съгласи се Джовани.

— Но къде да поставим засадат?..?

— Извън колибата. Ще се скрием в клоните на някое дърво. Подходяща за целта е онази симараба. Да се крием там.

— Тази вечер ли, Джовани?

— Да.

Един час преди залез слънце те преустановиха работа. Навечеряха се набързо, след което обходиха рядката гора, за да видят дали индианецът не е дошъл наблизо.

Напълниха пушките си. С помощта на една лиана се покачиха на симарабата и се скриха всред гъстия шумак. Тук не можеше да ги забележи и най-опитното око.

След малко луната изгря и освети полянката. Из гората зазвучаха хиляди странни гласове. Писъци цепеха въздуха, като че ревяха сигналните тръби на стотици кораби. Жабешкият концерт също започна. Понякога долитаха кресливи дяволски викове. Това пък беше нощната разправия на червените маймуни.

Джовани и Марко, свикнали вече на този шум, не обръщаха никакво внимание на какафонията. Мисълта им беше насочена към леопарда.

Изминали бяха два часа. Джовани забеляза, че листата на храсталака се раздвижиха.

— Марко — пошушна той, — леопардът или индианецът идват.

— Готов съм да ги посрещна — също тихичко отговори Марко. — Ще им докажа, че не съм лош стрелец.

— Разчитам на точната ти стрелба. Чу ли листата да шумолят?

— Да, ей от тази страна. И сигурно оттам ще се покаже леопардът.

Затаили дъх, двамата стояха неподвижни. Само след миг тялото на страшното животно се показа. Беше по-малък от тигър, с жълта кожа, напръскана с черно.

Тези зверове, които в Америка са от породата на тигрите, са надарени с необикновена сила и кръвожадност. При все че не са едри, те са неустрашими и нападат смело ловците. Могат да повалят дори вол и с един удар на опашката си да строшат гръбнака му.

Леопардът, навярно дресиран от индианеца, тръгна предпазливо към колибата. Дългата опашка шибаше краката му. След като обиколи колибата, животното започна да бутат стените.

Сигурно индианецът беше далеч. В желанието си да го дочакат, братята стояха неподвижно на местата си.

— Ще открием огън по-късно — реши Джовани. — Той ще се досети, че не сме в колибата и ще дойде да види какво става.

Звярът обикаля известно време около колибата, след което издаде силен рев. Като че беше някаква покана. Храстите наблизко се отвориха и в същия миг се показа индианецът.

Беше въоръжен с лък и кама, чието острие блестеше на лунната светлина.

Прекалено благоразумен като всички индианци, той започна да приближава внимателно към колибата. Ако станеше нужда, беше готов да се скрие веднага в гората. Сигурно разбра, че леопардът е неспокоен. Непочувствувал миризмата на човешко месо, звярът започна сърдито да ръмжи.

— Това проклето животно ще ни провали плана — каза полугласно Джовани. — Ако индианецът се досети, че не сме в

колибата, ще заподозре нещо и ще се отдалечи. А тогава трудно ще го настигне куршум.

— Да почакаме, братко.

Като че индианецът и леопардът говореха помежду си. Човекът тупаше леко земята с крак, а животното му отговаряше с различни резове.

— Как се разбират? — учуди се Марко.

— И двамата са синове на гората — отвърна Джовани, — може би затова се разбират.

След малко леопардът доближи до господаря си, наведе глава пред краката му като послушно кученце, сякаш не беше най-кръвожадният звяр на Северна Америка. След това се отдалечи. Но не тръгна към колибата, а към дървото, където дебнеха скрити двамата братя.

Индианецът бавно го следваше, спирайки се на всеки четири-пет крачки.

— Бъди готов — каза Джовани. — Този път ще стреляме и двамата.

— Аз ще стрелям по индианеца заяви Марко.

— А аз по леопарда — уточни Джовани.

Звярът беше вече на около петдесет-шестдесет крачки, а индианецът — на около стотина.

С вдигнати пушки братята се прицелиха няколко пъти. Двата гърмежа нарушиха царящото в този миг спокойствие на гората.

Леопардът се преметна през глава, издаде рев от болка и се изпъна на земята. Индианецът също падна на земята, но веднага скочи на крака и се загуби в гората.

Братята скочиха от дървото едновременно и започнаха да преследват беглеца, решени на всяка цена да го убият.

Но тичането им беше напразно. Той никакъв не се виждаше, нито пък се чуваше нещо. Като че горският вампир бе потънал вдън земя.

— Въпреки това трябва да е ранен — каза Марко.

— Да, защото падна веднъж — съгласи се Джовани. — Сега е по-добре да го оставим. Ще го потърсим утре.

Върнаха се на мястото, където бе паднал индианецът. По тревата имаше капки кръв.

Одраха леопарда и взеха кожата му за спомен. След това се върнаха в колибата, сигурни, че ще прекарат нощта спокойно.

Три дни по-късно, когато преследваха едно животно, прилично на малък глиган, намериха в гората оглозгай докрай човешки скелет, а до него — сноп папагалови пера. Беше тялото на неукротимия вампир. Ранен смъртоносно от куршума на Марко, той се бе довякъл до това място. Мравките бяха свършили останалото.

Щом се отърваха от опасния си враг, двамата златотърсачи продължиха упорито започнатата работа. След един месец неуморен труд те имаха вече около четиридесет килограма златен пясък.

Съдбата щедро ги възнагради. Заедно със събраното богатство братята тръгнаха на юг и пристигнаха щастливо в Монтевидео. А оттам потеглиха за родината.

А от необикновеното приключение им остана прекрасен спомен — кожата на леопарда.

ЛЕДЕНАТА ПУСТИНЯ

Сезонът за лов на тюлени и моржове по бреговете на Гренландия, големия полуостров, покрит почти винаги със снегове и ледове, който се простира от Северния ледовит океан до Северния полюс, бе вече преминал.

Всички кораби, в по-голямата си част датски, американски и английски, завършиха товаренето на кожи и мас. След това побързаха да опънат платната, за да пристигнат навреме в пристанищата си, преди ледените планини да преградят пътя им.

Само един кораб бе закъснял поради тежка повреда, получена при сблъсък му с леден блок, влачен от северното течение.

Този кораб, един от най-малките на острова, беше „Караси“, командван от капитан Ално.

След сполучливия улов на тюлени, който продължи цели четири месеца и при който бяха уловени повече от петстотин парчета, „Караси“ трябваше да спре в един от многото заливи на гренландското крайбрежие, за да отстрани повредите.

Часът на заминаване и за този последен кораб бе ударил.

След като запушиха както можаха дупката, получена от ледения блок точно при колелото на носа, капитанът даде заповед да се напусне заливът, послужил за пристанище.

Благодарумието го бе накарало да бърза. От няколко дни бе започнал обилен снеговалеж и на север бяха допълзели мъгли, предвестниците на скорошното появяване на ледовете.

Котвите вече бяха вдигнати и платната опънати, когато кормчията забеляза огромна бяла мечка, показала се внезапно на брега на залива.

През целия ловен сезон нито едно от тези животни не се бе появявало близо до кораба. Капитанът, който бе обещал на някакъв свой приятел великолепна кожа от бяла мечка, много съжаляваше за това.

Когато видя мечката, той бе обзет от неудържимото желание да я притежава.

— Няколко часа закъснение няма да бъдат гибелни за кораба — каза си капитанът. — Щом се явява такъв случай, нека опитам да задоволя желанието на приятеля си.

После, като се обърна към екипажа, попита:

— Кой иска да ме последва?

Един моряк с почти великански ръст, силен като бик, бивш отличен ловец, излезе веднага напред и каза:

— Аз, капитане.

— Много съм доволен, че идваш, Торп — отговори капитанът. — Мечката трябва да е много опитна, ако ни избяга.

Той накара да спуснат отново котвите, поръча на екипажа да стопанисва добре кораба и като се възползува от един леден блок, който се простираше чак до брега, слезе от кораба, придружен от младия великан.

Двамата моряци се бяха въоръжили с карабини, с много муниции, както и с една секира, за да си пробиват път сред ледовете. За всеки случай бяха взели със себе си известно количество храна и една бутилка ром.

Щом ги видя да слизат на сушата, мечката веднага обърна гръб, понеже не обичаше много да си има работа с карабини, и бързо се отдалечи от брега, изчезвайки сред заснежените хълмове.

Капитан Ално не бе човек, който веднага се отказваше от намеренията си, по инат той надминаваше дори испанските мулета. Взел едно решение, добро или лошо, трябваше да го изпълни на всяка цена.

Като видя, че мечката се отдалечава, морякът се спусна смело по ясно различимите следи, решен да я настигне в бърлогата ѝ и да я убие.

Той не сметна за нужно да съдържа това си войнствено намерение, което можеше да има сериозни последици. Напротив, поощри го, като каза на Торп:

— Тъй като мечката бърза, да побързаме и ние. Корабът ще почака!

След един час двамата бяха изминали толкова път, че вече не виждаха кораба, но не се спряха, а продължиха да тичат още по-бързо.

Мечката бе изчезнала, обаче следите ѝ още личаха, тъй като снегът не се бе втвърдил. Може би, бе спряла някъде, за да изчака ловците.

Капитанът и другарят му вървяха по дирите и целия ден. Преминаха хълмове, падини, заледени езерца, но от нея нямаше и следа.

Нощта настъпваше и започна да духа много студен северен вятър, който вкочаняваше крайниците им.

Невъзможно бе да се завърнат на кораба в тази тъмнина и студ. Бездруго щяха да паднат на половината път и сигурно нямаше повече да станат.

— Постъпихме неблагоприятно — каза капитанът. — Не трябваше да се отдалечаваме толкова от кораба. Проклетата мечка. Не мислех, че ще ни отведе толкова далеч!

— Да потърсим убежище — предложи Торп. — Още повече, че, както ми се струва, ще се разрази снежна буря. Утре ще се опитаме да се завърнем на кораба.

Това бе най-доброто, което можеха да сторят, понеже не познаваха добре тази пустинна област. А и трябваше да се защитят от нощния студ.

След дълго лутане двамата намериха една голяма пещера, издълбана под огромна скала, и се вмъкнаха вътре с намерение добре да си починат.

Запушиха входа с ледени блокове, за да не бъдат нападнати от бели мечки, и се опънаха на земята, като сложиха оръжията до себе си.

Не се знае колко бяха спали, но когато си отвориха очите и понечиха да излязат навън, за голяма тяхна изненада установиха, че е още тъмно.

Дали бяха спали двадесет и четири часа, или се бяха събудили много рано? Не вярваха все пак да са прекарвали в пещерата толкова дълго време и заспаха отново, замаяни от топлината в пещерата, тъй различна от сковаващия мраз навън.

* * *

Когато моряците отвориха отново очи, валеше обилен сняг, а откъм север духаше мразовит вятър, който брулеше голите равнини.

— Трябва вече да тръгваме — каза капитанът. — Другарите ни много ще се тревожат от дългото ни отсъствие.

— Не ще бъде лесно да намерим пътя — отговори Торп. — Снегът е заличил следите ни. Освен това не бяхме достатъчно предвидливи да вземем компас.

Двамата се загърнаха колкото можаха с дрехите, взеха оръжията си и тръгнаха смело в снежната буря, като се опитваха да намерят кораба.

Студът вече бе тъй сковаващ, че затрудняваше вървежа им, а снежната виелица пречеше на двамата нещастници да следват върнатата посока.

Не стига това, ами падна и мъгла, която скри от погледите им хълмовете, по които можеха да се ориентират.

Безпокойството на моряците растеше. Страхуваха се, че няма да могат да стигнат далеч. Започнаха да се съмняват и в това, че екипажът ги е сметнал за загинали и е вдигнал котва.

Двамата вървяха така напосоки няколко часа, борейки се с урагана, заслепени от снега, който се въртеше около тях, вкочанени от студ. После Ално спря и каза, че няма повече сили да върви.

Клетникът едва се държеше на краката си. Носът му бе побелял признак за замръзване, а краката му бяха станали като ледени блокчета.

— Дръжте се, капитане — окуражаваше го Торп. — Ако спрем, сме загубени.

— Нямам вече сили — отговори Ално, произнасяйки с мъка думите. — Остави ме тук и се опитай да стигнеш до залива.

— Ако ви оставя на това място, изложен на ветровете и на снега, няма да ви намеря жив — възрази Торп. — Трябва да потърсим убежище. Ще ви понося малко.

Както казахме, Торп бе човек с великанска сила. Той разтри силно със сняг лицето на капитана, за да предотврати замръзването, после го взе на ръце и го понесе.

Бурята не отслабваше, напротив, засилваше се. Снежни вихрушки ослепяваха двамата нещастници, докато ледените пирамиди,

поради спусналия се студ, се пукаха с такъв трясък, като че вътре избухваха мини.

Капитанът, почти замръзнал, не даваше вече признаци на живот. Устните му бяха посинели, а кожата му ставаше все по-бяла, сякаш кръвта му се бе оттекла.

Торп също започваше да замръзва. Той правеше върховни усилия, обаче му бе невъзможно да продължава борбата с тази тежест на гърба, която го омаломощаваше въпреки необикновената му сила.

Ако не намереше ново убежище, смъртта щеше да бъде неизбежна и за двамата.

Изведнъж му хрумна една мисъл.

— Да направим като ескимосите — рече си той. — Това е единственото средство, което ни остава да опитаме, за да не замръзнем.

Сложи капитана на земята и започна да копае бързо снега там, където вятърът го бе натрупал и се бе образувало доста високо хълмче.

Понеже снегът още не бе замръзнал, за по-малко от десет минути той изкопа в него галерия, дълбока три метра и достатъчно широка, за да побере и двамата. След това внесе вътре и капитана.

На завет от вятъра можеше да се издържи и най-големият студ в полярната област. Четиридесет градуса под нулата са били понасяни без много трудности дори от изследователи, непривикнали на такъв климат, без обаче да има вятър. Впрочем Торп и капитанът не се чувствуваха зле в тази галерия, изкопана в снега. След няколко минути температурата в нея дори се покачи от топлината на телата им.

— Ескимосите са имали право да ми хвалят удобствата на ловджийските си легла, както наричат тези дупки — каза Торп. — Ако се стопли още, капитанът ще избегне опасното замръзване. Щом престане бурята, ще ида да се уверя.

Понеже нямаше какво да правят, двамата легнаха един до друг, за да се топят, в търпеливо очакване бурята да утихне, за да излязат.

Но часовете минаваха, а бурята не утихваше. Навън се чуваше силното бучене на северния вятър и пукането на ледените грамади.

Снегът се трупаше все повече пред отвора на галерията и това принуди Торп да прави отвори с пушката си, за да влиза въздух.

Едва към десет вечерта вятърът стихна и снежната вихрушка престана. Беше много късно, за да тръгнат пак на път, затова двамата

ловци решиха да изчакат утрото, макар че това ново забавяне засилваше безпокойството им.

Мислеха, че екипажът, като не ги види да се връщат, ще напусне окончателно залива, за да не бъде блокиран от ледените планини. А такива вятърът трябва да е докарал към юг в голямо количество.

* * *

Двамата сънуваха, че са намерили вече кораба и пътуват към Атлантическия океан, когато Торп се събуди от някаква топла и смрадлива струя.

Като не знаеше на какво се дължи тази миризма, той се вдигна на колене, за да види каква е работата, и усети пред ръката си остра козина.

— Капитане — извика морякът, — внимавайте! Една мечка се е вмъкнала в убежището ни!

Капитанът, събудил се внезапно от виковете му, отметна набързо завивките и грабна пушката, която бе сложил до себе си.

— Къде е, Торп? — попита той.

— Излезе, капитане. Не виждам вече сняг пред нас. Входът е свободен.

— Наистина ли беше мечка?

— Видях я смътно наистина, но не съм се излъгал. Дори мисля, че е същата, която преследвахме.

— Дали не ни следи?

— Страхувам се, че е така, капитане. Може би ще поиска да ни обгради.

— Само това ни липсваше! За щастие имаме пушки. Да излезем, Торп, и да нападнем чудовището.

Моряците вече се готвеха да пропълзят към входа, когато видяха как едно огромно туловище задръства отвора.

— Мечката иска да ни изненада — каза Торп.

— Огън, моряко!

Разнесоха се два пушечни изстрела. Вероятно засегнатата, мечката отстъпи назад със свирепо ръмжене, следвана отблизо от моряка и капитана.

Но когато и двамата се намериха навън, видяха звяра, изправен на задните лапи, готов за нападение.

Мечката бе огромна, една от най-големите, които капитанът бе виждал при многобройните си пътувания из тези ледовити области.

— Пази се, Торп! — извика той, като видя, че морякът, уверен в силите си, се готви да се хвърли върху звяра, — въоръжен само с ловджийския си нож.

За нещастие предупреждението дойде много късно. Морякът бе нападнал мечката с отчаяна смелост, като се опитваше да забие ножа си в гърдите ѝ. Но звярът с бързо движение избягна удара, после протегна лапи, сграбчи противника си и го стисна със страшна сила.

Капитанът веднага се спусна на помощ на другаря си. Тъй като пушката му не бе заредена и нямаше време да я пълни, той също грабна ножа.

Задушен от това стискане, Торп се мятеше отчаяно, надавайки силни викове. Острите нокти на мечката се бяха впили в тялото му и му причиняваха силни болки.

Капитанът започна да удря като бесен, но бе още много слаб, за да започне на свой ред борба с този великан на ледовете.

В това време мечката почувствува как острието на ножа се забива на няколко места в тялото ѝ. Тя най-сетне пусна плячката си и се хвърли върху новия си нападател.

— Бягай, Торп! — извика капитанът.

— Не, капитане — отговори храбрият моряк. — Сега този звяр ще ми плати.

Той вдигна ножа, който бе изпуснал по време на борбата, и се хвърли отново върху мечката, като се пазеше внимателно да не бъде хванат отново от нея. В един миг камата му се заби до дръжката в тялото на звяра, като засегна сърцето.

— Така ти се пада, звяр! — извика Торп, като повали със силен удар мечката на земята.

Мечката страшно изрева. Опита на няколко пъти да повдигне косматите си лапи, да се изправи, после се строполи мъртва на земята. Когато тя падна, Торп се отпусна омаломощен в ръцете на капитана.

Горкият моряк бе получил две дълбоки рани близо до гръбначния стълб и губеше много кръв. Капитанът се уплаши да не вземе да умре. Ално събра сили и побърза да го занесе в галерията.

След това скъса една ивица плат от ризата си и превърза с нея колкото можа раните, за да спре кръвотечението.

Въпреки ужасните си рани морякът не изгуби съзнание и се остави да бъде превързан, без да охне.

— Дайте ми една глътка ром, капитане — помоли той. — Това ще ме ободри и ще ме изправи на крака.

— Няма да се отървеш толкова лесно от случилото се, бедни ми Торп — каза капитанът. — Ще трябва да минат няколко седмици, докато се оправяш.

— Искате ли един съвет, капитане? Оставете ме тук и идете в залива. Може би корабът ви още не е заминал.

— А не мислиш ли, че може да дойде друга мечка?

— Напълнете пушката и ми я оставете. Ако бъда нападнат, ще се опитам да се защитя. Вървете, капитане, не губете време. Спасението ни е в нашите другари.

Капитанът се колебаеше, но нямаше друг изход. Едно ново закъснение би било гибелно и за двамата.

Той напълни карабината, довлече с неимоверни усилия мечката в убежището, за да може морякът да си легне на още топлото ѝ тяло, после, като го увери, че ще се върне скоро, тръгна смело на път.

Капитан Ално вървеше бързо, за да стигне колкото е възможно по-скоро залива. Ако корабът още не бе заминал, морякът можеше да оздравее много по-бързо, понеже на борда имаше всякакви лекарства и способен лекар.

В противен случай какво щеше да стане с него и с Торп, изгубени всред тази огромна ледена пустиня на неколкостотин мили разстояние от датските поселища и в тази ужасна полярна зима? Ще могат ли двамата да преодолеят бурите и силните мразове на дългата нощ, която по тези места трае три-четири месеца? И то без подслон, само в тази галерия, която снеговете можеха да затрупат заедно с обитателите ѝ?

Вгълбен в тъжните мисли, капитанът ускоряваше все повече ход, защото смяташе, че всеки час закъснение може да се окаже фатален.

Най-сетне стигна до хълмовете, които се издигаха над залива. Изкачи се по тях разтревожен. А като стигна на върха, обходи с бърз поглед целия бряг, който се разстилаше по протежение на половин миля.

Капитанът извика поразен. Заливът бе пуст. Виждаха се само огромни ледени блокове и плаващи навътре в морето айсберги.

Корабът ги бе изоставил.

Чакали са два или три дни и са помислили, че са загинали. Опасността от ледовете бе принудила екипажа да потегли.

Това значеше гибел за двамата клетници и кой знае каква мъчителна смърт! Но и в този момент капитанът не се отчая напълно.

— Бог ще ни помогне! — каза той. — Ще се борим до последни сили!

Ално забеляза на брега на залива една антена, забучена навярно от моряците, и слезе нататък. Може би това бе белег или сигнал и показваше някой склад за храна?

Не се излъга. Преди да замине, надявайки се, че капитанът не е изяден от мечката, екипажът бе оставил на това място храна, завивки, оръжия и муниции, достатъчни за няколко месеца. Това бе истинско щастие за двамата клетници.

Капитанът взе завивките, няколко бутилки ром, храни и други продукти и тръгна обратно да уведоми Торп за откритието си.

Когато стигна до убежището, капитанът стреля с пушката срещу глутница вълци, които се бореха за трупа на мечката.

При пристигането на капитана свирепите плячкаджии се отдалечиха веднага, след като оставиха няколко убити свои събратя.

— Тъкмо навреме — зарадва се Торп. — Нямаше да мога да издържа повече, капитане.

— Успокой се, храбрецо. Нося ти храна, завивки и няколко бутилки ром. Другарите ни са заминали и са ни оставили неща, които ще ни бъдат много полезни. Да не падаме духом, добри ми Торп, и нека търпеливо чакаме пролетта.

— С вас не се страхувам от нищо, капитане — увери го морякът. — Разчитайте напълно на мен, макар че засега не ме бива за нищо.

— Ще оздравееш, Торп, и ще ми бъдеш много полезен.

* * *

На следния ден капитанът започна да приготвя зимната им квартира. Засега не можеше да разчита на моряка, но не се

обезсърчаваше. Понеже галерията не бе удобна за живеене, той започна да строи ледена хижа, която бе лесна за направа и бе отлично убежище срещу студовете на дългата полярна нощ.

Така ескимосите, които населяват Гренландия и най-северните острови на американския материк, не строят други убежища освен ледени къщи и се чувствуват много добре в тях.

Със завивките, които имаха, капитанът постла земята, като сложи отгоре кожата на бялата мечка. После окачи на стената една лампа, намерена сред предметите, оставени от екипажа. Тюлените трябваше да доставят необходимото гориво за осветлението и отоплението.

В това ледено, но защитено от ветровете и доста топло, жилище оздравяването на Торп вървеше много бързо. Не бяха минали и три седмици, и младият великан бе в състояние да помага на капитана.

Понеже студовете се засилваха, двамата изоставени отидоха в залива, за да вземат припасите, оставени от другарите им и да си доставят масло.

Бяха видели няколко тюлена по ледените блокове и уловиха, макар и трудно, няколко от тях. Тъй че, когато настъпи зимата, бяха готови да я посрещнат.

Увеличиха припасите си, като убиха няколко вълка и две мечки, изненадали ги около хижата. Така разполагаха със значителни запаси от мас и масло, за да поддържат лампата.

Дългата полярна нощ бе започнала. Слънцето не се показваше вече на небосклона. Гъсти и мрачни облаци, прорязвани понякога от кървавочервените отблясъци на северните сияния, бяха обгърнали безкрайната ледена пустиня. Бушуваха страшни бури и студът се усилваше все повече и повече, та двамата нещастници бяха принудени да стоят затворени по цели седмици в ледения си затвор.

Те обаче не се отегчаваха. Минаваха дните в приготвяне на нови дрехи от кожи на животните, които бяха убили, или в приказки и кроене на планове.

Когато бурите утихваха, бягаха по снежните полета, за да поддържат здравето си.

Най-сетне зимата премина. След сто и шестдесет дни слънцето се яви отново, поздравено с ура от двамата моряци.

Дошъл бе моментът да тръгват.

Студът намаляваше и снеговете се топяха.

Една хубава сутрин капитанът и Торп напуснаха хижата си, за да потеглят към едно от датските поселища, където се надяваха да намерят някой китоловен кораб, който да ги отведе в отечеството им.

Преминаването на ледената пустиня бе много трудно. Но след шест седмици ход всред ужасни ледове и падини, покрити със сняг, капитанът и другарят му пристигнаха в Юлиасбиад, една от най-малките датски колонии. Тя обаче се посещаваше най-много от китоловците.

Излишно е да се описва изненадата на добрите жители на колонията, когато видяха да пристигат от вътрешността на огромния остров двама мъже, за които мислеха, че отдавна са в родината си.

Капитанът Ално и Торп, известни в колонията, бяха приети най-радушно в къщата на управителя, където останаха до пристигането на първия китоловен кораб. След три месеца двамата видяха отново родната страна, където узнаха с дълбока скръб, че от кораба им не били получени никакви известия. А е трябвало да пристигне преди девет месеца. Вероятно „Караси“, притиснат от ледовете в открито море пред залива, е бил смазан и после погълнат от водите, без да остави никаква следа.

ПРОКЪЛНАТИЯТ КОРАБ

Всъщност този бриг се казваше „Естрела“. Поне така пишеше със златни букви на предната част на кораба, както и върху спасителните пояси и лодките му. Но моряците от всички португалски пристанища го бяха кръстили с неприятното име „Дяволският бриг“.

Във външността на „Естрела“ нямаше нищо особено, което да напомня за това название. То като че бе измислено нарочно, за да плаши суеверните моряци. Беше красив 700–800 тонен кораб с висока мачта и многобройни платна, чувствителни и на най-леките екваториални ветрове на Атлантическия океан. По външност приличаше на силните негърски кораби. При все това „Естрела“ се ползуваше с лоша слава и когато умреше някой моряк, трудно се намираще негов заместник от португалските пристанища.

— Да се кача на „Дяволския бриг“? Никога! — отвърщаше всеки моряк и обръщаше гръб на капитана, когато го канеха да постъпи на кораба. И си тръгваше бързо-бързо, за да не бъде стигнат и набоден от рогата на дявола.

Но право да си кажем, моряците имаха основание да отказват да постъпят на „Естрела“. По адрес на брига се чуваха такива приказки, че настръхваха косите и на най-старите морски вълци.

Говореше се, че този кораб е омагьосан и че в хамбара му стават страшни неща. Така например чували се тайнствени шумове, особено когато вълните раздрусвали кораба. И че нощем се явявал призрак, който се разхождал по брига и отчаяно стенел.

Всички твърдяха, че това била душата на един моряк, който в бурна нощ паднал от мачтата и се убил. След това бил хвърлен в морето без обичайните религиозни обреди, тъй като ураганът не позволил на капитана и на моряците му да отдадат последна християнска почит.

Дали този случай беше истински, или измислен, никой не можеше да каже. Но неоспоримо беше, че в португалските пристанища

никой не смееше да постъпи на работа в „Естрела“. А и самите моряци от екипажа на кораба изпитваха особен страх.

Случи се така, че по време на едно пътуване заболя кормчията. Капитанът се съгласи да вземе от едно английско пристанище моряк, черен като въглен. Имаше жив поглед, но неприятен вид. Екипажът го нарече Черньо.

Странно и необяснимо нещо. Откак този чужденец моряк постъпи на „Естрела“, станаха доста любопитни неща на борда. Като че този човек бе в роднински връзки с хвърления в морето без религиозен обред моряк или с дявола. При бурно море люлеенето на кораба ставаше по-силно и всяка нощ моряците чуваха тежки стъпки. Сякаш часовой се разхождаше и пазеше заключения товар в хамбара. Това разтревожи и самия капитан, който дотогава мислеше, че шумът и скърцането идват от мишките, щъкащи из кораба. Една вечер той чу някакви тежки стъпки, които се изкачваха по стълбите и спряха точно пред неговата каюта.

Всички бяха обезпокоени и уплашени. Само англичанинът не се интересуваше от нищо. Беше мълчалив и затворен човек и не се доверяваше никому, дори на капитана.

Когато другите моряци му разказваха за тайнствените шумове, които се чуваха нощем по кораба, той отговаряше с насмешка.

Капитанът също бе обзет от страх, както и самите моряци, въпреки че ги избираше измежду най-малко суеверните. Един ден повика в каютата си черния Моряк и направо го запита:

— Познавате ли бившия ми моряк Джон Мортън?

— Мортън? — промълви Черньо, като разтърка челото си с ръка, за да събуди някои стари спомени. — Млад моряк с руса брада и черни очи, който преди няколко години постъпи на служба на испански или португалски кораб?

— Да, да добави капитанът.

— Боже господи! — извика морякът. — Бяхме съседни. Заедно сме расли като деца.

— Значи познавате го добре.

— Как да не го познавам? Джон Мортън!

— Знаете ли какво се случи с него?

— Не съм го виждал от пет-шест години. И при нас никой не е чувал нищо за него. Сигурно се е удавил в морето.

— Не, падна от мачтата на моя кораб.

Лицето на англичанина пребледня. След това вдигна рамене и отговори сухо:

— Хм! Обикновено нещастие за един моряк.

Тъкмо се канеше да си тръгне и капитанът го запита:

— Никога ли не се е явявал пред вас?

В отговор на това Черньо се строполи на един стол, съвсем пребледнял, като си бършеше челото, покрито със студена пот. Цялото му тяло трепереше. В очите му се изписа ужас.

— Кажете — настоя капитанът, като му поднесе чаша вино.

Англичанинът изпи на един дъх виното, след това избърса чело и каза полугласно:

— Каква странна съдба! Да постъпя на същия кораб, където е загинал бедният Джон!...

След кратка пауза той потърка чело, като да събере далечни спомени, въздъхна дълбоко и заразказва:

— Джон беше мой съсед по къща. Живеехме в едно малко селце, разположено на брега на морето. Бяхме добри приятели и често ходехме за риба. Рядко беше да живеят така две деца, както живеехме ние. От сутрин до вечер бяхме заедно. И всеки казваше: не е възможно да се види Джон без сянката си Хари. И хората имаха право.

Родени сме в една и съща година. Бяхме осемнайсетгодишни, когато за пръв път между нас се появи облак, който ни превърна в свирепи врагове.

Да, причината беше Мари, която хвърли помежду ни ябълката на раздора и направи и двамата ни нещастни. По-добре да не беше се раждала никога тази проклетница!

— Мари! — извика капитанът, живо заинтересован от историята.
— Коя е тази Мари?

— Една хубава девойка, каквато рядко съм виждал. Очите ѝ бяха сини като морската вода, косите ѝ златисти. Но в душата и сигурно се криеше демон — каза морякът с глух болезнен глас. — И тази жена беше нашето нещастие...

Силно развълнуван, морякът започна да се разхожда из каютата на капитана. В този момент лицето му стана още по-черно, а челото му — силно навъсено. Изглежда, силна болка заседна в сърцето на Хари.

— Една вечер при залез слънце я срещнахме на брега — продължи той. — Отиваше към дюните. Като сега я виждам. Вълните заливаха босите ѝ крака. Как сърдечно се смееше, когато пенливите вълни мокреха червената ѝ буза. Позлатените слънчеви лъчи къпеха морето. И тя изглеждаше като морско божество, появило се из тайнствените дълбини на водата. Погледна ни с дяволските си очи, усмихна се и разкри два реда зъби, ситни като маргарит... И сърцата ни бяха омагьосани... Фатална магия!

За пръв път аз и Джон се върнахме мълчаливи вкъщи. Имаше нещо студено в погледите ни. Глуха ревност се загнезди в сърцата ни, които въздишаха по Мари.

Тази нощ не спях. Не вярвам и Джон да е затворил очи. Образът на Мари беше винаги пред очите ми. Винаги тя, със своя пленителен смях, с хубавата си червена блузка! ...

— На другия ден по същото време я видяхме пак на дюните: събираше раковини и пееше една стара галска песен. Щом ни забеляза, усмихна се и втренчи поглед в мен. Какво изпитах в този момент, не мога да кажа. Но ми се стори, че сърцето ми изгоря от този поглед. Бях покосен: но и Джон страдаше. Обичах я лудо. Любовта на Джон не беше по-малка. Приятелството ни се помрачи. Озлобихме се един към друг. Но аз бях по-щастлив. Мари ме предпочете пред Джон...

Тогава печелех доста, за да мога да издържам едно семейство. Ирландското море е богато на риба и можеше да ме изхрани.

Реших да се ожения. В деня на венчавката, когато музикантите веселяха гостите, пристигна Джон. След като направих предложение за женитба, което родителите на Мари приеха на драго сърце, моят приятел се загуби. Научих, че отишъл в едно съседно село.

Беше блед като платно, но спокоен. Протегна ръка и ми каза:

— Заминавам. Отивам да погребя скръбта си в морето. Обичах я много, може би повече от теб, но така е пожелала съдбата. Сбогом, Хари! Може би ще се видим някога, живи или мъртви.

На другия ден научих, че е постъпил моряк на един чуждестранен кораб.

— При мен — каза тъжно капитанът. — А после?

— После... После каза морякът и заплака. — След три месеца Мари напусна къщата ми. Какво е станало с нея — не знам. Казаха ми, че е умряла в Америка или в Австралия... Напуснах родното място и

рибарските мрежи. Станах моряк като Джон и се мъчех да забравя очите, които ми омагьосаха сърцето.

Последва тежка въздишка. Хари сложи ръка на сърцето си, погледна втренчено капитана и попита:

— Кога умря Джон?

— Миналата година.

— Кажете ми датата.

— През нощта на 10 февруари.

— Снощи го чух да чука три пъти на вратата на каютата ми. След това се яви до леглото ми каза Хари. — Живи или мъртви — пак ще се видим — спомних си последните му думи. И устоя на думата си.

— Сънували сте! — каза капитанът.

— Сънувал?! — извика силно морякът. — Не, не бях затворил още очи. Току-що се бях сменил от пост. Дори не бях изпил чашката си ром.

Миналата година по това време пътувах с „Бостон“, американски кораб, който се движеше между Саванах и Белфаст. Бяхме сред Атлантическия океан, когато вечерта на 10 февруари — спомням си много добре това, защото за пръв път видях приятеля си Джон — чух да се чука три пъти на вратата на моята каюта, която се намираше в предната част на кораба. Вратата беше заключена. Като мислех, че ме викат на кувертата, попитах кой чука. Никой не отговори.

Легнах си. Още не бях затворил очи и вратата се отвори. Една сянка, излъчваща бледа светлина, се приближи до леглото ми. Беше приятелят ми Джон.

— Не му ли заговорихте?

— Не, защото изпитах такъв страх, че насмалко да припадна.

— След това не го ли видяхте?

— Не, но откак постъпих на служба на вашия кораб, всяка вечер чувам тежки стъпки, от които скърцат дъските. След това стъпките спират пред вратата ми.

— Аз също съм ги чувал — призна капитанът.

— Преди моето постъпване ли? — запита морякът с дълбока мъка.

— Да! А моряците разправят, че много пъти са забелязвали една сянка да се движи по кораба. Те вярват, че той е омагьосан. Особено когато вълните се разбиват в стените на брига, в хамбара се чува

странен шум. Това е вярно, но аз си го обяснявам с особената конструкция на кораба.

— Възможно е — каза морякът. — Аз обаче ви заявявам, че това е духът на Джон, който ще ми се яви някоя вечер.

— Ще ме предупредите, нали?

— Обещавам.

— Не казвайте нищо на моите хора. И без това са много уплашени.

— Обещавам ви, че нищо не ще им съобщя.

Минаха няколко дни, без да се случи нищо особено на борда на „Естрела“, „Дяволския кораб“, както го наричаха моряците.

„Естрела“ превозваше вино за някои пристанища в Южна Америка. Премина екваториалната линия при благоприятен попътен вятър и се движеше с голяма скорост към бразилските брегове. Намираще се в областта, където миналата година в една бурна нощ бе хвърлен трупът на нещастния Джон.

Отдавна не бяха се чували тайнствените стъпки, които караха дъските да скърцат.

Една вечер обаче, когато навън духаше силен вятър и небето се беше заоблачило и предвещаваше буря, капитанът, който току-що си бе легнал, чу някой да хлопа на вратата на каютата му.

— Аз съм, Хари чу се сподавен глас.

Капитанът на „Естрела“ стана бързо, и отвори вратата. Очите на моряка бяха пълни с ужас.

— Видях го — каза с развълнуван глас той. — Ходеше ...

Капитанът не беше суеверен човек, но остана потресен от думите. За да уталожил силната възбуда, той му наля чаша вино и каза с решителен глас: — Да вървим!

Морякът изпи на един дъх виното, хвана капитана за ръка и го отведе на мястото, където бе видял призрака. Под кувертата на брига цареше непрогледен мрак. Очите на Хари бяха като фенери. Той преведе капитана през купищата платна и въжета. Ръката му гореше като огнена. След няколко крачки Хари спря, подскочи внезапно и извика:

— Ето го!... Той е... виждам го добре... Гледайте, заканва ми се с ръка.

— Къде е? — запита капитанът, чиито очи се мъчеха да пробият непрогледната тъмнина.

— Там... гледайте го... минава стената на триборда... движи се насреща.

Вперил поглед, капитанът не забелязваше нищо.

— Сънуваш, Хари каза той. — Нищо не виждам.

— Казвам ви, че е там ... и идва насреща ни! — извика морякът, като отстъпи ужасен.

— Успокой се, няма никой. Така ти се привижда. Ако имаше някой, щях да го забележа и аз.

Морякът не отговори. Продължаваше да отстъпва, без да изпуска ръката на капитана.

Внезапно той нададе силен вик:

— Удари ме в сърцето! Ах, Джон! ... — и падна като мъртъв в ръцете на капитана.

На другия ден Хари лежеше в леглото и бълнуваше. Викаше, че Джон стои насреща му и го гледа втренчено с огнени очи. Това усили страха на моряците, които мислеха, че умрелият моряк наистина се е върнал на борда на „Естрела“.

По обед капитанът стана угрижен. В този момент корабът минаваше покрай мястото, където бе хвърлен трупът на нещастния Джон. Не посмя да каже никому това. Екипажът бе достатъчно сплашен и нямаше защо да засилва страха му.

Бълнуването на Хари продължи четири дни. На петия положението му се подобри и той напусна болничното легло. Но не беше предишният Хари. Изглеждаше остарял най-малко с десет години. За пет дни черните му като катран коси побеляха съвсем. С никого не говореше, дори с капитана, когото направо отбягваше. Стана по-мълчалив и угрижен. През деня често минаваше край стената на предната част на кораба с поглед, устремен в морето. Като че търсеше в дъното на Атлантическия океан тайнствено изчезналия скелет на приятеля си от детинство.

От ден на ден скръбта му се усилваше все повече и повече. Това безпокоеше капитана. Той неведнъж се опита да го заговори, но Хари само го изслушваше и мълчаливо отминаваше.

След петнадесет дни „Естрела“ хвърли котва в Рио де Жанейро, където трябваше да разтовари португалското вино.

Капитанът предложи на Хари да постъпи на лечение в някоя болница, но морякът решително отказа. Във всеки случай никой не смееше да се оплаче от него. Беше тъжен, мрачен, но работлив и нямаше причина да го накарат да напусне кораба.

След няколко дни „Естрела“ бе натоварена със захар и потегли за Европа. Състоянието на Хари не се промени, напротив, стана по-мълчалив. Нещо гнетеше душата му. От време на време погледът му ставаше безумен.

Тласкана от добър попътен вятър, „Естрела“ стигна на мястото, където бе загинал Джон. Вечерта моряците наново чуха, или така им се стори, тежки стъпки, от които дъските на кораба заскърцаха. Сигурно и Хари бе чул стъпките. Един час по-късно той застъпи на вахта и започна да се ослушва с особено внимание.

На третата нощ се разрази страшен ураган. Вълните беснееха застрашително, вятърът огъваше мачтите и въжетата и ги караше да пицят злокобно.

Хари бе на пост в предната част на „Естрела“. Към полунощ напусна поста си и се отправи бавно към мостчето. Вървеше като пиян и приказваше нещо несвързано. Доближи до капитана, който стоеше до кормилото, и грубо го запитва:

— Тук ли хвърлихте трупа на Джон?

— Защо искате да знаете? — запитва развълнуван капитанът.

— Отговорете ми, оля! — каза Хари.

— Да, на това място.

— Така и предполагам. Благодаря ви.

След това се върна на поста си, където стоя няколко часа. Възползувал се от момента, когато моряците се занимаваха с прибирането на платната, той скочи от триборда на кораба.

Другарите му усетиха, но вече беше късно. Един глас раздра ноцната тишина.

— Идвам при теб, Джон!

Моряците видяха как тялото на Хари се отлепи от мачтата и се завъртя два-три пъти във въздуха. Водата сякаш се разтвори и погълна завинаги тялото на нещастния моряк. Той отиде завинаги при другаря си от детството.

ДРАМА В ПУСТИНЯТА

Старият капитан Легран привърши обикновената си разходка по задната част на кораба, запали за трети път лулата си, облегна се на перилата и ми каза с тайнствен глас, като сочеше брега:

— Ето там... Виждате ли онази бяла точка? Ех, каква страшна нощ беше, синко! ...

Спрях се и загледах капитана на кораба. Лицето му беше набръчкано, а кожата му — добила вече бронзов цвят. В този момент преживяваше нещо дълбоко.

Нашият кораб се връщаше от Южна Африка и сега минаваше на около три мили от сухото крайбрежие на Западна Сахара, което се простира от границата на Сенегал до Мароко. Движехме се, тласкани от лек попътен западен вятър.

Тук брегът наистина изглеждаше пуст, без градове и селища, настлан с пясъчни дюни и опасни каменисти брегове, в които със страшен шум се разбиваха вълните на Атлантическия океан.

Капитан Легран, красив мъж, марсилски тип, имаше около четиридесетгодишна морска служба. След кратко мълчание той удари с юмрук по борда на кораба и каза:

— Да... точно тук... пред онзи връх, наречен белият, ни нападнаха онези проклетници. Ах!... Ако в онази нощ имах няколко оръдия, щях да освободя пустинята от тези разбойници.

— Извинете, капитане — прекъснах го аз. — Но мога ли да знам за кого говорите?

Капитан Легран ме погледна учудено, че не го разбирам, но след това се опомни и каза:

— Ах... да! Наистина. Онази нощ вие не бяхте с нас... Щастие сте имали, млади момко, защото сега нямаше да сте жив и да ме слушате. Само аз се спасих от ръцете на тези пустинни пирати. Бедните ми другари!... Кой знае къде са сега! Може би в някоя далечна област из Централна Африка или пък са загинали в страшни мъки от търговците на роби.

— Капитане, не желаете ли да ми разкажете за това приключение? Не съм чувал нищо за него, а по всичко личи, че е твърде интересно.

Марсилецът изпусна няколко къмба дим, хвана ме под ръка и ме заведе на капитанското мостче. Над главите ни беше опънато платнище, за да ни предпазва от палещите лъчи на африканското слънце. Поръча да донесат последната бутилка бира, изпи една чаша и започна ...

* * *

Това, което ви разказвам, се случи преди пет години. Макар и отдавна, струва ми се, че беше вчера. Тогава командувах един малък стотонен кораб, поверен ми от един марсилски корабостроител. Обслужвах крайбрежията на Сенегал. Продавах на негрите медни, позлатени пръстени, стъклени перли, стари пушки и други неща, от които изкарвах добра печалба. Взех със себе си седем моряци, всички от Марсилия, и един домакин, който притежаваше такава сила, че можеше да убие вол с юмрука си.

Бедният Махот! Неговата необикновена сила май го погуби. Защото той стана първата жертва на тези разбойници.

Направихме добра сделка със сенегалските селища. След като разпродадохме всичко, се насочихме към Гибралтарския проток. Отивахме до някой испански крайбрежен град, откъдето щяхме да натоварим нови стоки за продан. Отначало пътуването минаваше леко и щастливо, въпреки силните вълни на Атлантическия океан, които доста ни поизплашиха. Но когато навлязохме в тези места, обзе ни онова спокойствие, познато само в тропическите краища.

Корабът ни спря, като че бе закован от някое морско чудовище. Едва можахме да минем няколко мили. И това за двацет и четири часа.

На около две мили от нас се издигаше онзи връх, нареден белият. Бяхме доста угрижени, защото течението ни тласкаше към него. Близо шейсет часа, откак корабът ни се намираше почти в покой. Привечер на третия ден забелязахме да се отделят няколко черни точки от брега и да се насочват към нас.

Пръв ги забеляза Махот и дойде да ме предупреди.

— Капитане каза той, — изглежда няколко лодки искат да ни приближат.

Не повярвах на донесението му или по-скоро не обърнах внимание, защото знаех, че тези брегове са необитаеми.

Рядкост бе да се види някой бедуин с камилата си зад скалите. Знаем, че тези пирати на пустинята не обичат морето и затова не отдадох голямо значение на думите на моя храбър моряк.

Не мина много време и Махот ме намери в каютата ми, за да ми каже:

— Капитане, не съм се излъгал. Няколко лодки приближават към нас.

Този път нямаше място за съмнение. А знаех, че Махот вижда на далечно разстояние, като че си служи с далекоглед. Сkochих от леглото си и отидох веднага на кувертата.

Луната, току-що изгряла, осветяваше величествено водите на океана и позволяваше да се види не само африканският бряг, но и белият връх.

Махот не се лъжеше.

Четири лодки, напуснали брега, се насочваха срещу ни. Отначало помислих, че са корабокрушенци — моряци в този див негостоприемен бряг, които са намерили спасение в лодките. Махот още веднъж ме извади от заблуда.

— Не, капитане — каза той уверено. — Тези хора са араби от пустинята и са въоръжени. Не забелязвате ли белите мантии и бляска на пушките им на лунната светлина?

— Може би идват да ни предложат стока за обмен — отвърнах аз. — Имаме една каса дреболии. Ще им ги дадем срещу овце и сол.

Махот не отговори. Забелязах обаче, че не беше спокоен.

След четвърт час една от лодките приближи към задната част на кораба, а другите привидно продължиха пътя си в морето. В лодката седяха седем души с черни като въглен лица. Повечето от тях бяха слаби, пъргави и нервни, въоръжени с дълги пушки, каквито носят скитниците от Сахара, и препасани с извити ятагани.

Един от тях изкачи въжената стълба на кораба, стигна до средата и извика:

— Бъдете здрави!

— Какво желаете? — запитах аз.

В това време Махот бе събудил моряците и въоръжен с метален чук, чакаше на няколко крачки от мен.

— Дошли сме да предложим риба — отговори черният. — Желаш ли да купиш? Ще ни дадеш в замяна малко тютюн и барут.

Предложението ми се видя толкова естествено, че в мен изчезна всякакво подозрение. Приех го въпреки неодобрителните мимики на Махот.

Арабинът слезе в лодката и се завърна с кошница прясно уловена риба. В замяна на това му дадох тютюн и малко барут.

Преди да отплува лодката, арабинът извика:

— Вземете и това — и подхвърли една кошница от палмови листа. — Фурмите са отлични!

След това лодката се отдалечи към белия връх на брега, докато останалите продължиха към вътрешността на океана. Сигурно отиваха да ловят риба в съседните пясъчни плитчини.

— Имаш ли да кажеш нещо, Махот? — запитах подозрително моряка. — Тези араби въпреки разбойническия си вид са благородни от самите сенегалци.

Махот обаче поклати неодобрително глава и не отговори. Изглежда не им вярваше. За жалост този славен моряк се оказа прав. Ако бях взел под внимание подозренията му, бедата, която ни сполетя по-късно, щеше да бъде избягната.

По време на затишието, което цареше в морето, прибрахме платната и се приготвихме за вечеря. Рибата беше отлична. Вече две седмици как не бяхме яли нещо прясно. Набързо изпържената риба излапахме лакомо, а после дойде ред и на фурмите.

След тази богата вечеря се готвехме да прекараме по-спокойна Нощ.

Не минаха два часа и Махот приближи бледен и изменен. Ръцете му бяха на гърдите. Като че нещо го задушаваше. Той се гърчеше от силни болки.

— Капитане — каза със задавен глас той. — Арабите ни отровиха.

Погледнах уплашено моряка. От няколко минути и аз усещах болки в корема. Като че в гърдите ми гореше огън.

— Какво говориш, Махот? — запитах уплашено аз.

— Истина, капитане. Тези кучета са турили отрова в рибата и във фурмите. Гледайте. Всички моряци се превиват от болки като змии.

Печална бе картината, която видях в този момент. Моряците се търкаляха по кувертата и пъшкаха болезнено, като че бяха заболели от морска болест.

Усетих как кръвта ми се смръзва в жилите и косите ми настръхват.

Нямаше място за съмнение: тези разбойници ни бяха отровили, за да завладеят след това кораба без каквато и да е съпротива.

Подпомаган от Махот, започнах да окуражавам моряците. Карах ги да повръщат насила. Но в този момент запищяха куршуми, някои от които пробиха мачтата.

— Арабите нападат, капитане — извика Махот. Помъчих се да стана и да си взема оръжието, но силите ме напуснаха и аз паднах пред моряците. Страшни, непоносими болки ми късаха червата.

— Капитане, другари, на оръжие! — викаше Махот. — Разбойниците приближават.

Никой не помръдна. Не можехме дори да вдигнем ръка.

Пушечните изстрели зачестиха. Дочуха се и дивите викове на арабите.

Не мина много време и няколко души се покатериха на кувертата. Видях как Махот вдигна във въздуха железен чук и го размаха с нечовешки усилия.

Чуха се нови викове, а след това пушечни гърмежи. Нещо ми притъмня пред очите, после съм загубил съзнание.

Когато дойдох на себе си, не бях на борда на кораба. Лежах проснат в пустинята, здраво вързан за един забит в земята кол.

Пред погледа ми се издигаше една арабска палатка. На върха на кола беше забита окървавена човешка глава. Когато погледът ми се впери в страшния трофей, неволно нададох страшен вик. Главата беше на храбрия ми моряк Махот.

При този вик от палатката изскочи един арабин с пушка в ръка. Лицето му беше черно, а главата — обвита с голяма чалма. Носеше бяла мантия.

Като видях, че се извивам и се мъча да скъсам въжетото, човекът насочи дулото на пушката към гърдите ми.

— Капитанът на кораба се излага на смърт — каза той.

— Убий ме, както си убил другарите ми, разбойнико — изревах аз.

Той ме погледна изумен.

— Другарите ти не са умрели — каза той. — Умрелият човек не струва нищо, когато живият може да се продаде на добра цена.

— Не са ли умрели моряците? — запитах аз.

— Не вършим такива глупости.

— Тази глава не е ли на Махот? — извиках аз с яден и задавен от сълзи глас.

— Този великан уби петима от нашите хора. Трябваше да го довършим, иначе щеше да ни изтреби до един.

— Бедният Махот!

— Останалите са живи отговори арабинът.

— А моят кораб?

— Изгорихме го, за да можем да вземем желязото, което тук, в пустинята, е по-ценно от среброто.

— Разбойници! — извиках аз бесен.

Арабинът вдигна рамене, изсмя се в лицето ми и приближите изваден нож.

С един замах отрязва въжето и каза:

— Свободен си, но не ще избягаш, в това съм сигурен. След това си влезе в палатката.

Той добре знаеше, че не мога да избягам от това място. Пред мен се простираше безкрайният океан, а зад мен — сухата безводна пустиня. Ако опитах да се отдалеча, нямаше да стигна далеч — жаждата и гладът щяха да ме довършат.

Възползувах се от временната свобода, за да подиря другарите си.

Лагерът на пиратите се състоеше от четири палатки, заобиколени с бодлива тел. Имаше няколко камили и черни овни, които пасяха рядката и твърда трева между пясъчните дюни. Щом прескочих телената ограда, запътих се към брега, където се виеха димни вихрушки.

Бедният ми кораб бе разбит сред пясъчните блокове. Течението го бе оставило на открито. Мачти, мост, стени — всичко бе изчезнало и превърнато в безформена овъглена маса.

Арабите бяха натрупали на брега всичкото желязо, от което по-късно щяха да правят копия, ножове, брадви и други оръжия.

Моите моряци бяха заети именно с тази трудна работа. Трябваше да се ровят всред пушека, да търсят желяза и да ги влачат на брега.

Прътовете плющяха по гърбовете на нещастниците, които не смееха да си починат.

Щом ме видяха, горките, почти в един глас запитаха:

— Капитане, къде е Махот?

— Убит е — отвърнах печално аз.

— По-добре и нас да сполети същата участ — добави един от тях. — От три дни работим като кучета. В замяна на това ни бият непрекъснато. Хранят ни с варено просо и фурми... На четвъртия ден бе прибрано всичкото желязо. Главатарят на арабите, който ми разряза въжетата, ме повика пред палатката си. Показа ми изсушената глава адавадените очи на бедния Мах от и нареди:

— Ако не искате да ви сполети същата участ, пригответе се за тръгване.

— Къде ще ни водиш? — запитах стреснато аз.

— На изток, оттатък Хагар, откъдето изгрява слънцето.

— Какво ще правиш с нас? Защо ни отвеждаш толкова далеч от морето?

— Кой си ти, та ме питаш? — изрева главатарят, като ме изгледа свирепо.

— Капитанът на кораба — отговорих аз.

— Не, сега ти не си капитанът на кораба, а нещастен роб, който не струва повече от една камила.

— Роб ли? — извиках гневно аз.

Разбрах какво мислеше да прави с нас този разбойник. След като подпали кораба и уби Махот, сега искаше да ни закара в пустинята и да ни продаде като роби на някой африкански султан от вътрешността на страната. При тази мисъл кръвта нахлу в главата ми и си помислих да удуша този свиреп човек.

Другарите ми бяха вързани. Само моите ръце бяха свободни. Без да мисля за опасността, на която се излагам, се хвърлих върху арабина и го хванах за врата. Нападението бе така ненадейно, че той нямаше време да си вземе пушката. Падна, като повлече и мен върху себе си. Пръстите му се впиха във врата ми.

Другарите ми не можеха да ми помогнат, защото бяха вързани. Но се довлякоха пред палатките и попречиха на арабите, които тичаха от всички страни, да помогнат на главатаря си. Въпреки това аз се борех отчаяно и исках да отмъстя за бедния Махот.

Главатарят започна да хърка. Лицето му стана по-черно от въглен, очите му се разшириха и изскочиха от орбитите.

Още малко и той щеше да стане труп в ръцете ми. Другарите му насила разкъсаха кордона на моряците и успяха да изтръгнат водача си от ръцете ми. Хванаха ме, вързаха ме здраво и жестоко ме пребиха. След това ме хвърлиха в една палатка.

Знаех, че не ме очаква нищо добро. От часовоя пред палатката разбрах, че арабите са се събирали на съвет и в момента решават съдбата ми.

Нощта настъпи, без да разбере какво са решили. Изминаха осем мъчителни часа.

Най-сетне, когато луната изскочи, видях арабите да оседлават камилите и да разглобяват палатките. В главата ми проблясна малка надежда. Ако заминеха, без да ме убият, това означаваше, че са се отказали да отмъстят за главатаря си.

Първите натоварени с желязо камили заминаха. След тях потеглиха другите с товара на палатките и моите другари, вързани като затворници. Най-накрая вървяха арабите.

При мене останаха само двама араби. Сърцето ми биеше до пръсване. Какво ли щеше да стане? Безполезно бе да питам пазачите. От погледите им разбрах, че не ме чака нищо добро. Чак когато началото на кервана започна да се губи зад пясъчните височини, откъдето щеше да навлезе в пустинята, главатарят на арабите с кирка и лопата в ръце ме приближи. Никога няма да забравя свирепото изражение на лицето му.

— Убий ме! — извиках аз. — Не ще ти бъде трудно, защото съм вързан.

— Да! Ще те убия! — със зла усмивка отвърна той. — Но смъртта от нож или пушка ще бъде сладка за теб. Скоро ще разбереш какво наказание съм ти избрал.

И по негов знак двамата араби взеха кирката и лопатата и започнаха да копаят трап в пясъка.

Гледах обезумял тези приготовления. Какво ли мислеше да прави с мен? Дали щеше да ме закопае жив този палач? Но смъртта ми нямаше да бъде тъй страшна! ... А той каза, че ме чака мъчителна смърт.

Невъзможно ми е сега да опиша преживените страхове в този ден.

Когато трапът стигна метър и половина дълбочина, двамата разбойници ме хванаха и без да ми отвързват ръцете, ме хвърлиха в него и ме заринаха с пясък до раменете.

Само главата ми остана да стърчи над пясъците. За да бъде наказанието ми още по-жестоко, главатарят на арабите постави на една крачка от мен стомна с вода и едно панерче с фурми. След това ми се подигра с думите:

— Сега, ако можеш, яж и пий!

Напразни бяха усилията ми да помръдна. Обезумял от гняв, заплюх нещастника.

При тази обида той грабна пушката си и насочи цевта в челото ми. Но веднага се отдръпна.

— Не — каза той, — не искам смъртта ти да бъде лека.

— Убий ме! — крещях аз. — Разрежи гърлото ми и ми изпий кръвта като тигър!

— Не — отвърна той с ядна усмивка.

— Бъди проклет.

Главатарят се изсмя злобно, грабна пушката си, качи се на камилата и без да се обърне, догони кервана.

Скоро след това, останал съвсем сам, виждах само едно пясъчно море. Опитах се да се раздвижа, но напразно.

Луната залезе и всичко потъна в мрак.

Мълчанието бе дълбоко. Долиташе само далечният шум на разбиващите се в скалистите брегове океански вълни.

Обзе ме ужасен страх. Струваше ми се, че ще бъде удушен от някой звяр. Знаех, че лъвовете се срещат рядко в Сахара, и то само в оазисите, където има вода. Но хиените? Те скитаха често край бреговете на океана. Примирих се и си пожелах по-скоро да дойде смъртта, колкото и страшна да бъде тя.

Нощта мина мъчително и бавно. Имаше моменти, когато мислех, че ще полудея.

Слънцето се показа бавно и обля с горещите си лъчи пясъка.

Положението ми стана още по-тежко. Горещината ме задушаваше, мъчеше ме вече и ненаситна жажда. Притъмня ми пред очите и припаднах от непоносимата жега.

* * *

Когато дойдох на себе си, видях хора с камили, наведени над главата ми, и чух глас, който ме питаше:

— Кой си ти, нещастни човече?

Не бяха неприятели, а случайни пътници мароканци, които минаваха с кервана си край мен.

Изровиха ме набързо и ме настаниха в една палатка. Дадох ми няколко глътки вода, смесена с ром и кафе, а след това няколко хапчета от брашно и мед.

Почувствувах, че силите ми се възвръщат.

Когато мароканците чуха разказа ми, погледнаха ме и произнесоха името Бен Зав!

— Кой е този Бен Зав? — запитах аз.

— Най-жестокият арабин, един от най-свирепите пирати. Нещастни са тези, които попаднат в ръцете му.

— Значи не ще видя никога моите моряци?

— Не мислете вече за тях — отвърна водачът на кервана, — те са загубени завинаги ...

* * *

След четиридесет дни стигнах в Мароко и се отправих за Танжер. Потърсих френския консул, комуто разказах за случилото се и го помолих да помогне на нещастните моряци.

Няколко дни по-късно, когато отидох при консула за новини, не стана нужда да задавам въпроси. Печалният отговор се четеше по бледото му лице, по което се търкулнаха две едри сълзи ...

ЗВЕЗДАТА НА АФРИДИТЕ

Индия е страната на размириците. Повечето от народите и, английски поданици, които се радват на известна свобода и на голяма антична цивилизация и които въртят богата търговия, са спокойни. Но не може да се каже същото за онези полудиви племена и по-специално за тези, които живеят по огромната Хималайска верига. Те понасят с голяма мъка господството на Англия, а не влизат в открита борба с нея, защото чувствуват слабостта си. Но развяват знамената си и тъпчат с див фанатизъм всичко, което им напомня робството.

От няколко години английското правителство беше из пратило всред най-войнствените племена на Африд един млад поручик от Бомбайския полк. Той бе получил назначение да бди над тези неспокойни планинци, които от известно време недоволствуваха и имаха войнствени намерения.

Поручикът се наричаше Жам Дави. Беше трийсетгодишен. Възлагани му бяха и други мисии, в които се бе показал не само като добър войник, но и като вещ дипломат. Планинците устройха добър прием на младия офицер. Дори един от най-влиятелните главатарии на племето му даде подслон в собствената си къща — най-голямата и най-богато подредената в цялата околност.

Жам Дави прие поканата, при все че беше предупреден да не се доверява много на този главатар, който имаше голямо влияние сред планинците и беше известен с омразата си към англичаните, считайки ги за потисници на цяла Индия.

Като всички английски офицери, виновни за изстребването на индийските тигри, Жам Дави бе страстен ловец. Още от първите дни след пристигането си той започна да кръстосва планините, в които се срещаха тигри, диви кози и антилопи. Придружаваше го един млад планинец, който прояви известна привързаност към него.

Един ден, като преследваше дивеча, Жам Дави се намери случайно пред някаква стара крепост, която не бе виждал дотогава. Изненадан и обзет от любопитство, поручикът спря и се обърна към

планинеца, застанал на близко разстояние. Тоя бе видимо смутен, което не убягна от погледа на офицера.

— За какво служи тази крепост? — запита Дави.

— Не знам — отговори планинецът неохотно. — Виждам я тук от много години, но не знам нищо за нея.

— Живее ли някой тук?

— Не вярвам.

— Струва ми се, че виждам пушек зад един от прозорците.

— Може би някой планинец е потърсил убежище. Но да вървим, господине, не трябва да спираме тук, а и дивечът може да избяга.

У Жам Дави остана съмнение от тези уклончиви отговори. Той се доближи до крепостта, за да я разгледа по-добре. Силно любопитство го караше да разбере кой живее вътре, дори бе решил да влезе, но се намери пред една масивна врата, която не можеше да бъде разбита дори с топ.

Опита се да я насили, но видя, че е затворена отвътре и отвън с големи катинари.

Тъкмо се канеше да си тръгва, когато, вдигайки очи към стените, видя белокожа девойка с дълги черни коси. Тя втренчи в него дълбок печален поглед, който силно го смути.

Това продължи няколко секунди. По даден повелителен знак от планинеца девойката веднага изчезна. Силно изненадан, Жам Дави се обърна към своя водач, чието лице в този момент изглеждаше смутено.

— Преди малко ми каза, че крепостта е необитаема. Току-що видях една прекрасна девойка. Ти, който обитаваш тези планини, би трябвало да знаеш коя е тя.

— Нищо не знам, господине — отговори планинецът. — Моля ви, да напуснем това място.

— Ако ми отговориш, ще ти подаря една пушка.

Очите на планинеца светнаха от радост, но след малко промълви:

— Не, невъзможно е... нищо не знам.

— Прибавям и един чифт пищови — настоя поручикът.

— Предпочитам да си запазя живота. Елате, господине, или си отивам.

Жам Дави добре познаваше дебелоглавието на планинците и не настоява повече. Макар и доста сърдит, той последва водача си, твърдо решен обаче да открие тайната на крепостта. Щеше да запита своя

домакин, който като главатар на племето сигурно знаеше коя е хубавата девойка.

Докато се отдалечаваха от мястото, поручикът продължаваше да се обръща и да гледа крепостта с надеждата пак да види девойката, но уви. Тя не се показва повече.

Ловът свърши. Възползували се от забавянето на ловците, дивите кози избягаха по планинските чукари, а там беше невъзможно да ги преследват.

Тогава Жам Дави реши да се върне в селото. По пътя се опита още веднъж да научи нещо за девойката от своя водач, но планинецът се задоволяваше да отговаря винаги със сърдит тон:

— Не знам нищо... всичко е напразно ... не мога да говоря.

След вечеря Жам Дави се обърна към главатаря на афридите, който му правеше компания, и го запита:

— Коя е девойката, която живее в самотната крепост? Лицето на главатаря стана мрачно. Той хвърли подозрителен поглед към поручика и каза:

— Кой ви показва тази крепост?

— Видях я случайно, когато преследвах диви кози — отговори офицерът.

— И видяхте една девойка?

— Най-хубавата.

— Казаха ли ви нещо за нея? — попита домакинят му със строг глас.

— Никой не пожела да ми каже нищо.

— Не се занимавайте с тази работа.

— Изпратен съм от английското правителство и вие знаете, че трябва да донасям за всичко, което се случва. Вие сте поданици на Негово Величество Краля на Англия, и император на Индия.

Челото на главатаря на афридите се набразди още повече. В очите му проблясна светкавица, но тя угасна почти веднага и по устните му плъзна усмивка.

— Хм, това е работа, която не може да интересува нито вас, нито вашето правителство — каза той. — Девойката е дъщеря на местен вожд, който я затвори в крепостта, за да попречи на любовта ѝ към един младеж от неговото племе. Младежът не притежава нито кон,

нито пушка. И престанете да се занимавате с това, моля ви. Аз съм овластен човек, отмъстителен и мога да ви сторя някое зло.

Жам Дави се престори, че е повярвал и промени разговора. Но в себе си беше убеден, че домакинът му лъже.

Минаха няколко дни. Поручикът продължаваше да ловува в планините, но водачът му избягваше да го води към крепостта и под един или друг предлог го държеше винаги далеч от мястото.

Това за сетен път убеди поручика, че някаква заповед кара планинеца да действа така. Някаква тайна забулваше девойката.

Трябва да признаем, че офицерът запази в сърцето си сладкия и печален образ на девойката и изпитваше неудържимо желание да я види отново.

Една вечер той реши да иде сам при крепостта. Дочака планинците да заспят и към полунощ възседна коня си, въоръжи се с пушка и пое пътя към планината.

Знаеше приблизително къде се намира крепостта и не се съмняваше, че ще стигне до нея, още повече че нощта бе великолепна и светла.

Премина няколко гори и най-сетне стигна до крепостта. Изпитваше дълбоко вълнение. Когато вдигна очи към стените, забеляза на площадката на една кула да седи човешка фигура, облечена, в бяла копринена дреха.

Сигурно беше тайнствената девойка, която видя преди десетина дни.

Дави поведе коня си към крепостта и свали шапка за поздрав.

— Не бой се, девойко. Аз съм офицер от английската армия. Готов съм да ви покровителствувам.

Като чу тези думи, произнесени на английски език, който поручикът говореше вече свободно, девойката стана и се наведе над площадката на крепостта.

Тя протегна ръце към смелия офицер, като че искаше да му каже, че го заплашва голяма опасност, и промълви:

— Вие ли сте ловецът, когото видях да минава преди няколко дни?

Гласът ѝ беше сладък, мелодичен, но толкова тъжен, че офицерът се изненада.

— Познавате ли ме? — попита той.

— Да, поручик! — отговори девойката.

— Мога ли да ви бъда полезен с нещо?

Девойката направи знак, който поручикът не разбра, после му посочи гората.

— Сама ли сте? — попита офицерът.

— Сама, но всеки момент може да се появи някой. Ако ви е мил животът, бягайте, господине.

— Един английски офицер няма страх от афридите — отговори Жам Дави. — Още повече, че никой не би посмял да ме пипне.

— Мурдак е страшен.

— Мурдак! — извика поручикът. — Той е моят домакин! Каква чаша ми е дал да изпия този хитрец? Колко съм лековерен. Предупредиха ме, но аз не повярвах. Възможна ли е такава подлост?

— Заминете — добави девойката. — Може да пристигнат всяка минута.

— Кои?

— Тези, които са определени да ме пазят. А след това да ме убият.

— Вас? Да ви убият? Коя сте вие?

— Една Мериах. Бягайте!

И тя направи на поручика нов, по-заповеднически знак и изчезна.

Жам Дави не беше малодушен, но не желаше да се излага на опасност. Разбрал, че е застрашен, той възседна коня си, нарами пушката и пое пътя за селото, твърдо решен да разгадае тайната.

— Мериах! — повтаряше офицерът. — Какво може да бъде това? Защо задържат тази девойка като вещица или като опасна магьосница? Ще успее да разбуля тайната и не ще позволя да я убият.

Когато стигна жилището на главатаря, той намери Мурдак седнал в градината. Изглежда, Мурдак очакваше завръщането на поручика, въпреки че приближаваше да съмне.

— Откъде идвате? — запита го той, като го гледаше накриво.

— Не ми се спеше — отговори поручикът. — Отидох в гората да се разходя.

— Да, нощта беше хубава — каза Мурдак с иронична усмивка. — Забравих да ви предупредя, че е опасно да ходите сам в планината, където пантерите още не са изчезнали.

— Не се страхувам от дивите зверове — отговори Жам Дави, преструвайки се, че не разбира иронията на главатаря. — Но искам да ви попитам нещо.

— Питайте.

— Какво ще рече това Мериах?

Главатарят изтръпна, втренчи очи, от които искреше огън, и добави, като повдигна рамене:

— Мога ли да знам? Мериах! Не съм чувал никога това име. Лека нощ, господин поручик.

И той влезе в къщата, без да се обърне. Жам Дави се оттегли в стаята си, но не можа да затвори очи.

Мериах! Тази дума кой знае защо набиваше в главата му необясним смут и мисълта му постоянно бягаше към девойката, която афридите така ревностно пазеха затворена в крепостта.

На другия ден Жам Дави запита няколко планинци за това, обеща им подаръци, после ги и заплаши, но отговор не получи.

Щом чуеха да се произнеса думата Мериах, лицата на афридите ставаха мрачни, те гледаха офицера с недоверие, вдигаха рамене и отговаряха:

— Не разбираме какво значи тази дума.

Поручикът започна да губи търпение. Неговото предназначение бе да бди над планинците, но не и да се занимава с частни работи. И затова не можеше да настоява тайнствената девойка да бъде освободена.

Разбра, обаче, че го следят и местните хора започват да го отбягват. И не се реши повече да ходи сам в планините. Предчувствуваше, че животът му е в опасност, но не смяташе, че е дошъл моментът да го жертвува за тази непозната девойка.

Бяха минали няколко месеца. Сушата настъпи към планините, изсушавайки ливадите и потоците. Имаше опасност от появата на диви зверове. Една сутрин той дочу разговор, който му помогна да си обясни донейде тайната на девойката.

След като преследва дълго двойка планински антилопи, Дави полегна уморен на сянка под едно грамадно дърво да си почине. В това време двама планинци излязоха от гъсталака и спряха за малко, без да подозират за неговото присъствие.

— Наближи моментът да се убие звездата на афридите — каза единият. — Какво чака Мурдак? Ще чака ли сушата да умори съвсем нашите животни? Не заплатихме ли скъпо нейната кръв?

— Страхува се от англичанина — отговори другият. — Човешките жертви са забранени.

Мурдак още не желае да къса с англичаните. След три дни Мериах ще бъде принесена в жертва и сушата ще престане. Всички са предупредени и ще носят месо в планините.

— А англичанинът?

— Ще го прати на лов. Когато се върне, жертвоприношението ще е свършило. Той няма да разбере нищо.

След това двамата продължиха пътя си, като се смееха от сърце.

Този разговор бе откритие за Жам Дави.

И друг път бе слушал да се говори за страшни човешки жертвоприношения, вършени от афридските планинци, но той не вярваше в тях.

Според този жесток обичай, роден кой знае от какъв странен фанатизъм, принасяха в жертва най-хубавата девойка, за да бъде земята по-плодородна.

За тази цел племената събираха пари, пращаха специални хора по разните страни да откупят жертвата.

Щом намереха търсената девойка, затваряха я в някой индуски храм или в някоя крепост и я гледаха най-грижливо като лице, определено за Брахма — най-могъщия бог на индусите.

Врълетеше ли суша или друга беда по нивите, застрашени ли бяха реколтите, принасяха в жертва нещастната пленница, като напояваха земята с кръвта ѝ. След това разсичаха тялото ѝ на парчета и всеки земеделец заравяше по едно парче в нивата си, убеден, че с този дар ще отклони злото и ще дочака добра реколта.

Жам Дави се убеди, че хубавата девойка в крепостта е определена за Брахма и се закле в себе си, че не ще позволи да бъде зверски разкъсана от тези кръвожадни и невежи планинци. Трите дни бяха достатъчни, за да събере английските войници, разположени в равнините около Африд.

По задължение поручикът пращаше на всеки осем дни донесения на своя генерал. Сега веднага написа писмо, с което

предупреждаваше началника си за намеренията на афридите и искаше неговата помощ.

След това зачака спокойно. Преструваше се на безразличен пред Мурдак, който пък беше особено внимателен и му говореше само за лов.

В навечерието на жертвоприношението, след обичайната вечеря, Мурдак каза на младия офицер:

— Имам да ви съобщя нещо важно.

— Какво? — запита Жам Дави с любопитство.

— Забелязана е една тигрица в горите на Дургар, дори е разкъсала няколко овце и един беден овчар. Вие, който сте отличен ловец, трябва да отидете и да убиете този звяр.

— Приемам с удоволствие предложението ви — отговори Дави.

— Дадох заповед на двама от моите планинци да ви придружават. Утре призори ще бъдат тук.

— Познавам тези гори — каза поручикът — и предпочитам да отида сам. Един човек по-лесно може да успее срещу този звяр.

— Както искате — каза Мурдак. — Кога ще заминете?

— Събудете ме в три заранта.

Тази нощ Жам Дави не можа да заспи. Беше странно неспокоен. Вече два дни, откак писа на генерала, но за негова изненада не получи никакъв отговор. Дори и куриерът не беше се върнал.

А утре нещастната девойка, звездата на Африд, щеше да бъде принесена в жертва и нейният труп — насечен на парчета.

Съмнението, че афридите, предупредени по някакъв начин, са изненадали куриера и са отворили писмото, не му даваше мира.

В три часа беше на крак. Яхна най-добрия си кон, нарами пушката и напусна селцето, преструвайки се, че потегля към гората, посочена му от Мурдак. Но когато селцето се изгуби от погледа му, той пусна коня си и го обърна към полето.

Беше решен на всичко, дори за неравна борба срещу планинците, в случай че не пристигне чаканата помощ.

Дави пожела да разбере дали англичаните са напуснали своите биваци. Това лесно можеше да се провери, тъй като високите планини господствуваха над широките равнини на Индия. Вече бе излязъл от гората и изкачваше една височина, когато дочу викове.

Обърна се и забеляза колона кавалеристи, които галопираха към планините.

— Девойката е спасена! — извика той, като обърна коня си и препусна към селото. Трябваше да забави жертвоприношението на нещастната девица. Разчиташе на своята смелост и на смущението, което щеше да настъпи сред планинците, когато се появеше внезапно.

В селото завари огромна тълпа, събрана на площада. От близките племена се бяха притекли всички планинци, за да получат месо от жертвата.

В това време от близката гора се показва върволица от хора, които танцуваха, викаха и свиреха на тамбура. В средата, придържана от двама свещеници, пристъпваше нещастната девойка, определена за жертва. Замаяна от шума и упоена от дадените ѝ питиета, примесени с опиум, тя вървеше смирено, без да прояви ни най-малка съпротива. Беше хубава, белокожа и напълно отговаряше на даденото ѝ от планинците име — звездата на афридите. Имаше дълги и черни коси, които падаха върху раменете ѝ. Облечена бе с бяла копринена рокля, украсена със златни нашивки.

Тълпата се раздели и сторри път на свещениците, които водеха нещастната девойка към един кол, забит пред дълбока яма.

Според обичая девойката трябваше да бъде заклана, а след това бутната в ямата, за да изтече всичката ѝ кръв.

Спускайки се по наклона, който водеше към селото, Жам Дави видя всичко. Пришпори яростно коня си, който полетя като стрела през тълпата, без да обръща внимание кого газии, и когато стигна до кола, скочи на земята и насочи пушката си към двамата свещеници.

— В името на Негово Величество Краля на Англия и император на Индия ви приканвам да ми предадете тази девойка.

Смаяна от дързостта на поручика, тълпата онемя. След това над площада се разнесе ужасен вик:

— Убийте поручика! Ще имаме още един Мериах!

В миг от всички страни към Дави се насочиха дулата на пушки. И може би поручикът щеше да бъде също варварски набоден на кола заедно с девойката, която искаше да спаси, ако съвсем ненадейно не се бе разнесъл тръбен звук.

Беше английската кавалерия, която пристигаше с извадени саби.

Планинците се разбягаха на всички страни въпреки виковете на Мурдак. На площада останаха само поручикът и девойката.

Когато кавалерията пристигна, планинците вече се бяха укрили из горите.

— Мистър Дави — каза командирът на колоната, — доволен съм, че пристигнах навреме. Качвайте се бързо на коня си, вземете девойката при себе си и да бягаме.

Командирът имаше право. Афридите скоро се опомниха и се върнаха за отмъщение.

В това време колоната се спущаше към равнината, съпроводжана от чести изстрели.

Спасената по чудо от смъртта Мериах сега се нарича мисис Дави. А Жам Дави е най-щастливият съпруг в Индия.

ЗЛАТНИЯТ БРЯГ

Искам да ви разкажа една истинска случка. Научих я при едно от пътуванията ми в Западна Африка.

През 1880 г. се намирах на Златния бряг в малкия град Оура. Казвам малък, защото с изключение на дребните чифлици, собственост на холандски и германски търговци, в него имаше няколко бедни сламени колиби, покрити с палмови листа.

Това градче бе населено от негри, местни хора с дебели бърни, сплескани носове, ниски чела, редки къдрави коси, винаги намазани с олио или друга мазнина, което им придаваше отвратителен вид и ги караше да миришат лошо, особено на палещото слънце.

По онова време градецът бе част от Дахомейското царство, окупирано после от французите. Колко ужаси се разказваха за монарсите на това царство! Те минаваха за най-кръвожадните в цяла Африка, и то с право.

Жестокостите на царете бяха нечувани. Всяка година, под предлог, че трябва да се омилостивят боговете, на които се кланяха, царете принасяха в жертва хиляди и хиляди роби. Разправят, че на големите празници нареждали един до друг триста вола и триста роби и по даден знак палачите търкулвали на земята главите им.

Преди няколко години един от тези жестоки царе заповядал на едно празненство да убият хиляда роби и с главите и да украсят царския палат. Друг цар пък, след като пленил няколко нигерийци, за да убие скуката си, накарал ги да танцуват пред него и като отплата заповядал да ги побият на колове!

Мога да ви разправа хиляди други извършени престъпления. Тъй например, когато умираше някой цар, избивали хиляди роби, за да го придружават в дългия му път за оня свят. Ако се съграждал нов храм, най-напред напоявали земята с човешка кръв. Ако умираше член на царското семейство, напоявали смъртната урна с кръв. Ако някоя армия бивала сразена, всички войници, виновни за загубата, бивали

убивани. Ако някой пратеник донесял лошо известие, царят заповядвал да го набият на кол пред собствените му очи. Ако ...

С право може да се каже, че царството се превърнало в огромна гробница. И наистина, на всяка крачка във вътрешността на страната се срещали човешки кости.

След като имате представа за това варварско царство, ще ви разкажа случката, която ви обещах.

* * *

Между туземците, които идваха на борда на нашия кораб, забелязах млад строен негър със съвършено бели коси. Беше силен, снажен, с развити мускули. Можеше сам да вдигне котвата, която трима души вдигаха с мъка.

Този туземец се казваше Онго. Беше родом от царството Бенин. Учуден, че виждам млад негър с бели коси, веднъж през почивката го запитах каква е причината за побелелите му коси.

— От страх — отговори той на доста сносен френски.

Погледнах го изпитателно. Никога не можех да предположа, че толкова силен човек, който изглеждаше и жесток, може да изпита страх.

Той сигурно разбра изненадата ми, защото побърза да ми обясни:

— Все пак бях един от най-известните ловци на лъвове и леопарди. Убил съм много от тези зверове, и то с голи ръце.

— Добре. Ако ми разкажеш как са ти побелели косите, ще ти подаря една хубава червена връзка.

Доволен от това ми обещание, негърът ме покани вечерта в колибата си, която се намираше на брега под сянката на голямо бананово дърво.

Направих му тази чест и отидох.

Ето какво ми разказа Онго:

* * *

Трябва да знаете, че дахомейските негри между многото си чудатости почитат змиите, като вярват, че те са обичани от техните божества.

Във Видак намерих един храм, посветен изцяло на тези отвратителни влечуги. В храма имаше десетки пазачи, натоварени да хранят змиите.

Всеки, който срещне змия — а такива има много из гората, — трябва да я хване кротко и да я занесе в храма.

Разправят дори, че една майка, чието дете било ухапано от змия, вместо да се отчая и да убие хищното влечуго, го хванала и го занесла във Видак.

Царят също почита змиите. По негова заповед се наказва със смърт всеки, който измъчва или убие тези грозни животни.

Казах ви, че преди да стане хамалин на пристанището, Онго бил ловец на лъвовете. Надарен с необикновена сила и смелост, той ходел на лов в гъстите гори и с копието си убивал най-страшните зверове.

Славата му растяла и се носела надлъж и нашир. Дори Желете, царят на Дахомия, който царувал по онова време, пожелал да го види и го принудил да му подари половината кожи от убитите лъвовете.

Един ден, по време на преследването на един лъв, появил се в околностите на Абомей, столицата на царството, бил ненадейно нападнат от питон.

Тези змии не са отровни, но притежават такава сила, че могат да направят на пита тялото на вол.

Питонът бил дълъг седем метра и дебел колкото бедрото на човек. Изненадан от опасния противник, който се увил около тялото му, Онго нямал време да изтегли ножа от пояса си. Всеки друг можел да бъде превърнат в кървав куп месо, но не и Онго. Той хванал с двете си ръце главата на чудовището и му пречупил врата.

Така негрът се спасил — или поне така си мислел. За негово нещастие обаче една дворцова дама присъствувала на страшната сцена и вместо да се възхити от героичния му подвиг, го обадила на царя.

А змията била обявена за свещена и на никого не се разрешавало да я убива. За да изпълни царската заповед, Онго не трябвало да се противи, а да се остави да бъде погубен от змията.

Онго не подозирал опасността, на която се излагал. Убеден, че никой не го е видял, а така също, че е действувал, за да спаси живота

си, той продължил да ловува. След дълго скитане из гората успял да убие един лъв, одрал му кожата и потеглил за Абомей.

Придворната дама веднага изтичала да го наклевети. Онго не подозирал нищо, напротив, бил доволен от щастливия лов и гордо влязъл в града. Какво било учудването му, когато тридесет души от царската стража го заобиколили.

— Царят желае да види безстрашния ловец — казали те.

Въпреки куража си Онго се разтреперил. Той знаел, че царят не ще му прости, ако научи за убиването на питона. За миг помислил да се пребори със стражата и да избяга, но размислил. В това време приближила една група въоръжени жени. Царят на Дахомия държал женски отреди, отбрани от най-хубавите и най-здравите жени, които се ползували с по-голяма слава от воините мъже. След сражения жените проявявали страшна жестокост, като избивали всички ранени.

Щом жените приближили, Онго не посмял, да се възпротиви. Оставил се да го хванат и да го отведат в една дървена колиба, пред която били поставени постове.

Сега вече знаел какво го очаква. Утешавала го само мисълта, че като роден в съседното царство Бенин може би ще му простят, ако каже, че не познава тукашните закони.

На другия ден Онго бил закаран под силна стража в царския дворец. Царят го приел в градината си, излегнат върху меко легло под сянката на чадъра, украсен с крокодилска кожа.

— Знаеш ли защо те водят при мен? — запитал го Желете. — Какво си направил вчера в гората?

— Убих един лъв — отговорил Онго.

— Но си убил и един питон — добавил царят. — А законът казва: който убие змия, ще трябва да умре. И ти ще умреш!

— Но, господарю, змията щеше да ме удуши. Освен това аз съм бенински поданик и не познавам местните закони.

— Толкова по-зле за теб, щом си отишъл в гората на лов — разсърдил се царят и наредил да го отведат.

Не помогнали нито молбите, нито сълзите. Присъдата на царя била неотменима. Решили да хвърлят Онго за храна на дивите зверове.

Качили го на един кон и го вързали здраво. Придружавали го тридесет амазонки, служителки на царя, всички въоръжени с пушки и дълги ножове. Закарали го на брега на Лангос, голяма река, за която се

знаело, че извира от планината Сарага, минава покрай няколко малки градчета и се влива в океана на изток от Уау.

Бреговете на Лангос са обрасли с особени палми, наречени от негрите мава. Те са красиви, високи над тридесет метра дървета. Листата им са големи няколко стъпки и приличат на чадъри. Плодовете им приличат на големи гроздове и имат тъмnozлатист цвят. От тях добиват особено масло, което много се търси по европейските пазари.

Под тези дървета се крият често лъвовете, леопарди и хиени, които след залез слънце идват на водопой.

Онго познавал отлично мястото. Докато го връзвали за едно дърво, за да послужи за храна на гладните горски обитатели, той отчаяно се съпротивлявал. Повалил няколко от амазонките на земята, но не можал да надделее, защото те били десетки. Нито силата на юмруците, нито острите зъби могли да му помогнат. Накрая трябвало да отстъпи. Вързали го със здрави въжета, та да не може да се отскубне. На тръгване му пожелали лека нощ и го оставили на произвола на дивите зверове.

Нещастният Онго не можел да се примири с участието си и да чака лъвовете да го разкъсат. С отчаяни усилия изопнал мускули, за да се опита да се освободи. Въжетата се връзвали в месото му и той напразно се опитвал да ги разкъса със зъби. Викал отчаяно за помощ. Ревял като разярен лъв. Ехото от виковете му се разнасяло из гората и замирало заедно с дрезгавината на деня.

Нощта бързо се спускала. Слънцето се скрило зад високите дървета, чиито върхове се къпели в червеникава позлата.

Тъмнината започнала да се сгъстява над дърветата, докато всичко се потопило в непрогледен мрак.

Замряла и последната птича песен. Жужащите насекоми също заспали. Час по-късно голямата гора притихнала и потънала в гъст мрак.

Нещастният Онго следял тези промени с мъка, защото промяната означавала за него смърт. Щом птиците се смълчали, усетил, че косите му настръхват. Студена пот избила по челото му. След малко гробното мълчание щяло да се наруши от виенето на хиените, рева на лъвовете и съскането на змиите.

С изчезването на последната светлинка Онго усещал как страхът вледенявал сърцето му. Той, който не знаел що е страх, сега треперел

като дете. Представял си приближаването на страшните лъвове, от които по-рано не се страхувал и които убивал с лекота. Страхът изсушавал силите му и го карал отново и отново да опитва да скъса въжетата. От време на време надавал отчаяни викове, като мислел, че все някой може да му се притече на помощ и да го освободи. Какво не би дал в този момент, за да спре настъпването на нощта, която се спущала със Страшна бързина.

Скоро в гората станало тъмно като в рог. Чувало се само ленивото клокочене на речните води, чиито брегове скоро щели да бъдат посетени от жадните зверове, и шумоленето на големите палмови листа, движени от слабия нощен ветреца.

Страхът, който изпитвал в началото, притъпил болките и той се прислонил към стъблото на дървото, притаил дъх, за да не привлече вниманието на нощните обитатели. Очите му пробождали нощната тъмнина. Наострил слух, долавял и най-слабия шум.

Изтекъл един мъчителен час. Неочаквано на триста-четиристотин крачки от вързания негър избухнал силен смях, който много приличал на човешки. Онго потреперал. Това бил кикотът на хиената. Пак настъпила тишина, нарушавана само от ромоленето на реката. След това в долината екнал нов смях, един вляво, друг вдясно... трети... четвърти... И гласовете се превърнали в концерт, който можел да уплаши и най-смелия човек. До ушите на нещастния негър долитали ту задавени глъчки, ту продължителни охкания, издавани сякаш от умиращи хора, ту злокобен лай на чакали. След това се чуло шумно потапяне в близката река, като че стадо животни падали във водата.

Онго не смеел да диша. Стоял като прикован към дървото. Не минало много време и смехът започнал да се чува все по-близо. Листата на близките храсти се разтворили и се показала голяма хиена, която спряла пред уплашения негър. Втренчила зеленикавите си очи в нещастника, тя изръмжала и показала белите си зъби.

Въпреки че хиената не напада човек, Онго не обичал това отвратително животно. Той надал остър вик. Уплашената хиена избягала и концертът за секунда секнал.

След малко се появила друга хиена, а след нея — чакали, които виели около дървото, но не смеели да нападнат вързания. Сигурно било към полунощ, когато ненадейно се чул силният рев на лъва. Този

рев накарал всичко да млъкне. Гласът се чувал на около двеста крачки по посока на реката.

Едва ли може да се опише какво изпитал Онго. Не смеел нито да вика, нито да мърда. Студени капки пот се стичали от челото му.

Ревът продължавал да се чува вече по-близо, ставал по-страховит и заглушил всички нощни гласове в гората. Той се чувал на пет мили в околността. Онго очаквал с неопишуема тревога приближаването на звяра, а лъвът си проправял път през храстите и се движел към брега на река Лангос.

Реговете му се разрешили. Чули се приближаващите се стъпки на животното, то поело през гъстата гора, а след това тръгнало към дървото.

Моментът бил страшен. Негърът не можал да запази хладнокръвие и в страха си надал вик. Лъвът, който още не бил забелязал човека, спрял и се загледал продължително към дървото. След това отскочил назад и залегнал на двадесет крачки. От това място бил готов да се нахвърли върху жертвата си. Онго разбрал опасността и се притиснал към дървото, без да прави и най-малко движение.

Знае се, че при среща с лъв неподвижността често е спасение. Лъвът отправял огнени погледи към жертвата. Страшното изпитание продължило два часа, но те били сякаш по-дълги от векове. Страшна, неопишуема била уплахата на Онго, който очаквал всяка минута да бъде разкъсан с един скок от царя на животните. Кой знае колко щяло да продължи така, ако към два часа сутринта пушечен изстрел не разтресъл гората. Звярът се изплашил и с бързи крачки се скрил в храстите. Едва стихнал гърмежът, и Онго започнал да вика силно за помощ. Чул се втори пушечен изстрел близо, последван от гълчава и човешки гласове.

Това бил керванът на белите, които живеели на брега на реката. Научили за страшната участ на нещастния негър, те бързали да му се притекат на помощ. Когато стигнали до дървото, Онго бил ни жив, ни умрял.

На сутринта негърът дошъл на себе си и им разказал за случилото се. Един от белите го потупал по рамото и му казал:

— Старче, имал си дни да живееш!

— Не съм стар — отвърнал изненадан Онго.

— А защо косите ти са бели? Негърът погладил косите си с ръка.

— Наистина ли са бели? — попитал угрижено той. А косите на Онго само допреди шест часа били черни като смола.

Но не мислете, че всичко завършило с това. Когато Желете научил от своите шпиони за спасението на негъра, наново пратил свой човек да го накаже.

За щастие спасителите му били французи, хора с добри сърца. Като научили за злонните намерения на царя, взели Онго със себе си и го откарали на военния кораб, хвърлил по това време котва във Видак.

Французите познавали жестокостта на Желете, затова предали негъра на капитана на кораба да го вземе под свое покровителство.

Въпреки желанието си да накаже Онго, царят бил принуден да отстъпи пред волята на капитана на кораба.

Не минало много време и на трона на Дахомей се възкачил цар Беханзин. Онго бил помилван и получил свободата си.

Но изпитаният през онази нощ страх бил толкова силен, че Онго завинаги се отказал от ловуването и станал носач в пристанището Оура.

ДЯВОЛСКИЯТ ОСТРОВ

В Южна Америка, на няколко мили от брега на Френска Гвиана, се намира един остров, прочул се в последните няколко години със заточения в него капитан Драйфус. Този, когото великият писател Емил Зола защити пламенно, докато най-после успя да издействува освобождаването на невинния човек.

Островът, или по-право островчето, бе наречен Дяволския. Това е мястото, където Франция изпращаше политическите си престъпници заедно с всички убийци и злосторници. И всеки, който стъпеше там, оставяше всяка надежда за избавление.

Няма по-печални скали от тези на Дяволския остров. Страшно е първото впечатление на осъдените, когато разберат, че са стоварени именно на него. Дори и най-закоравелите престъпници не могат да сдържат сълзите си.

Това парче земя е дълго една миля и широко около четиристотин метра. Цялото е покрито с голи скали, няма никаква зеленина, която да погали окото. Тук-там се забелязва някое старо дърво със сухи клони и листа, изгорени от неумолимото слънце, което къпе това място сякаш с истински огнен дъжд. И едва ли би могло да се нарече с друго име това островче. Така мислят не само осъдените, но и техните пазачи. Жилищата са жалки колиби, които отдалеч приличат на разрушени казарми. Цялата, гледка прави тъжно впечатление и стиска сърцето до болка. Земята е суха, неплодородна. Само тук-там с цената на големи усилия хората се успели да облагородят някое кътче. Тези места се дават за обработване на осъдените. Но колко усилия, колко пот изтича, докато дочакат прибирането на морковите и зелето.

По тази причина разкаялите се престъпници, на които управата определя по стотина квадратни метра земя за разработване, предпочитат да минат с храната, която им дава правителството, отколкото да трошат мотиките си в твърдата камениста почва. Тя едва ли може да подобри кой знае колко обедите и вечерите им.

Първата грижа на осъдените престъпници тук е да си построят колиба, която да ги пази от слънчевите лъчи, палещи нетърпимо по пладне, пък и заради не по-малко опасните по тези тропически места лунни лъчи, често пъти ослепяващи тези, които спят на открито през нощта. Заварените заточеници обикновено помагат на новопристигналите при строежа на жилищата им, които са едноетажни, дълги двадесетина крачки и покрити със слама, обикновено само с по един прозорец. Покъщнината е проста — една груба маса и един-два камъка вместо столове. Управата на острова дава на всеки осъден по едно походно легло, одеяло и сламена възглавница. Храната е оскъдна: 75 грама лошокачествен хляб, парче биволско месо или сланина, малко фасул или ориз, малко олио и по шест сантилитра долнопробна ракия, наречена тафия.

Прясно месо се получава в изключително редки случаи. Продуктите са стари и често развалени.

Тези несгоди са породили между изгнаниците някакво чувство на задружност. Ако някой от тях дочака добра реколта от зеленчуковата си градина или пък е хванал риба или морска птица, всичко се дели поравно. Онези, които имат пари, купуват от управата свещи, захар, кафе, сирене, тютюн, макар и на скъпи цени.

Само в неделен ден се раздава и по малко вино за обяд. Ето при какви условия на живот трябва да прекарват дните си заточениците и осъдените престъпници. Затова тяхна непрестанна мисъл е бягството, въпреки опасностите, с които е свързано то.

Правени са много смели опити за бягство. Спомням си случая, когато единадесет осъдени престъпници, надарени с необикновена смелост, успяха да се качат на платноходката, която докарва продукти за острова. Когато по-голямата част от екипажа бе слязла на брега, за да прекара нощта при пазачите и да изпразни някоя и друга бутилка вино, заточениците, възползували се от тъмнината, отишли на платноходката, заловили заспалите на поста си моряци, вързали ги, пуснали платната и поели към морето. За нещастие скоро между тях избухнала кавга, която завършила с ножове. След три дни малката платноходка бе настигната от една френска канонерка, пратена по следите им. Докараха останалите живи, оковани във вериги, на Дяволския остров и ги осъдиха на още пет години заточение.

Друг път седем души — предимно алжирци, като разбрали, че на моторната лодка на коменданта има само един моряк, решили да напуснат острова. И в една бурна нощ изненадали пазача, вързали го и го оставили на острова. Между тях имало бивш огняр, който запалил мотора и насочил лодката към Английска Гвиана, която обикновено дава гостоприемство на бегълците от Дяволския остров. Но сметките им излезли криви. След седем часа възглицата се свършили. А на борда нямало нито гребла, нито платна. Появила се буря, която ги захвърлила към устието на Марони, а там се намира затворът Сен Лоренцо. Избягали в горите, откъдето смятали да преминат на холандска територия. Но тук се загубили и се лутали цяла седмица. Доста по-късно намериха скелетите им, оглозгани от белите мравки. Нещастниците бяха загинали от глад.

Но понякога опитите за бягство успяват въпреки силната охрана. Известно е бягството на братята Пинард двама нещастници, чиято невинност бе призната по-късно. Тези бретонски рибари живееха щастливо край те, къпани от водите на Маника. Бяха известни с своето трудолюбие и се ползуваха с добро име всред останалите рибари.

Един ден намерили трупа на богаташ, убит с единадесет удара от нож. Кой знае защо се усъмнили, че убийството на богаташа е извършено от двамата братя — Хари и Жан Пинард. Въпреки протестите, плача и сълзите на нещастниците и на старата им майка, братята били осъдени на двацет години и пратени на заточение в Гвиана.

Ставаше дума за съдебна грешка. Но присъдата си беше присъда. Качиха осъдените на кораб и ги откараха на Дяволския остров. Невинните братя Пинард не се примириха обаче тъй лесно със съдбата си. Непрестанно мислеха как да избягат, за да видят старата си майка, която скърбеше за тях. Но това не беше лесна работа. Трудностите бяха големи, въпреки че не се бояха от нищо — дори от смъртта. Така мина първата година, без да се удаде благоприятен случай за бягство.

Един ден се помина човек от стражата. В същото това време боледуваше от треска гробарят на затвора. Накараха Хари да изкопае гроба и да положи тялото на умрелия в ковчега.

Бретонецът започна работа, но като видя ковчега, в главата му се роди интересна идея. Ковчегът беше направен от дебели дъбови дъски,

тъй като покойникът бе едър и висок човек.

— Каква отлична лодка би станала от този ковчег! — помисли си Хари. — Ще побере и брат ми. Трябват само чифт гребла, които лесно ще набавим.

След като изкопа гроба, Хари положи мъртвеца в ковчег и го погребя. Но през нощта изрови гроба и измъкна ковчег. След това отиде при брат си и му каза:

— Жан, най-после ще можем да опитаем късмета си и да напуснем този остров. Готов ли си да ме последваш? Ковчегът може отлично да ни послужи за лодка. Ще намерим и весла.

— Готов съм на всичко — отвърна Жан. — Искам да видя мама, а после трябва да докажем невинността си. Какво да сторя?

— Ще отидеш тайно до управата да вземеш чифт гребла и малко смола. След това ще ме намериш под връх Галифет.

Жан имаше пълно доверие на брат си, който беше с няколко години по-възрастен от него. Той познаваше неговата смелост и не поиска обяснения. Отдавна беше мръкнало, когато тръгна към управата и незабелязан от стражата, можа да се промъкне и да вземе това, което му заръча Хари. Към полунощ се отправи към връх Галифет, където го очакваше Хари с ковчег.

— Имаш ли куража да плуваш в морето с тази погребална лодка? — запита той.

— Ние сме рибарски синове — отвърна Жан. — Готов съм на всичко, само да се отървем от този ад.

— Помогни ми да я засмолим, за да не влиза вода в нея.

— Дали ще стигнем брега с такова несигурно плавало?

— И двамата сме опитни плувци — отговори Хари. — Може пък да имаме щастие. Нима моряците не са изложени на рискове?

— А акулите? Помислил ли си за тях? Ти знаеш колко много има в околността.

— Ще се защитаваме с греблата — отвърна Хари студено. — После дали ще умрем тук, или в устата на акулите, е едно и също, братко.

Прикрити от високата скала, братята бързо засмолиха ковчег. Щом се убедиха, че всичко е готово, взеха запасите от храна и пуснаха лодката във водата.

Тази нощ морето беше спокойно. Иначе те трудно биха стигнали далеч с това несигурно плавателно средство, което мъчно можеше да удържи на силните удари на вълните.

Отначало използваха за прикритие подсъдните скали и се пазеха да не бъдат забелязани от наблюдателните постове на брега. После, като стигнаха южния връх на острова, навлязоха решително в морето и се насочиха към Френска Гвиана, която отстоеше на около 140 мили.

Едва се бяха отдалечили на 5 — 6 километра от брега, когато кръвта на Жан се смрази. Той бе забелязал как повърхността на водата започва да ври.

— Хари — каза той угрижено, — акулите ни следват.

— Забеляза ли ги? — запита обезпокоен брат му.

— Зад нас са, следват ни.

— Много ли са?

— Не знам.

Хари спря да гребе и се изправи предпазливо на крака, за да не обърне лодката.

Веднага разбра, че Жан не се лъжеше. На 15 — 20 крачки зад тях от време на време се показваха остриетата, които се потапяха веднага във водата.

— Да, това са акули — потвърди той.

— Това е най-голямата беда. Ако се нахвърлят, ще строшат лодката. Тогава с нас е свършено.

— Какво да правим?

— Ще трябва да седнем, за да бъде уравновесена лодката. Щом се покаже първата акула, ще я посрещнем с греблата. Тежко ни, ако не успеем да ги сплашим и пропъдим.

След това предложение братята седнаха в лодката и продължиха пътя си. Освен акулите имаше и друга опасност: лодките от острова можеха всеки момент да тръгнат по следите им, да ги заловят и върнат обратно. Като че точно сега акулите нямаха агресивни намерения. Може би бяха намерили достатъчно храна във водите на острова, тъй богати на риба. Сигурни в пляката си, те следваха спокойно лодката. По-късно сигурно щяха да вкусят месото на нещастните бретонци. Поне така изглеждаше по настойчивостта, с която плуваха след лодката.

Жан и Хари продължаваха да гребат неуморно по посока на юг. Когато първите слънчеви лъчи огряха морето, братята си отдъхнаха радостно. На линията на хоризонта само се очертаваха контурите на Дяволския остров.

— Слава богу! — каза Жан. — Докато стражата разбере за нашето бягство, ще минат няколко часа. В това време ние ще успеем да изминам още няколко мили.

— Така е — каза Хари силно угрижен. — И все пак опасността е неизбежна. Я погледни водата. Колко чудовища ни следват!

Когато Жан се обърна назад, лицето му преbledня, очите му се окръглиха от ужас и той целият се разтрепера.

Виждаха се четири огромни акули. Бяха отворили въоръжените си с три реда триъгълни зъби остри муцуни. Малките им очи с небесносин отблясък се втренчваха в двамата бретонци.

— Братко, бъди готов за нападение, само внимавай да не обърнем лодката — нареди Хари.

Една по-едра акула, вероятно по-гладна от другите, се нахвърли върху лодката, като се готвеше да нанесе удар и с опашката си.

Хари я забеляза навреме. Дигнал греблото, той успя да ѝ нанесе страшен удар по муцуната. Острото гребло се впи в месото и ѝ причини тежка рана.

Чудовището, което не очакваше такъв удар, издаде дълбока въздишка, прилична на ехо, и се потопи във водата. На повърхността се очерта голям кървав кръг.

— Върви в болницата, ако има такава за акули — извика Жан. — Сега чий ред е?

След малко друга акула, мислейки се за по-късметлийка от първата, се нахвърли върху лодката. Жан я посрещна със същата любезност и я накара да се върне още по-бързо назад.

— Дали има още, братко? — запита младият мъж.

— Ще видиш, че ще се върнат за отмъщение — рече Хари. — Готов ли си за нови гости?

— Греблото е здраво, ще издържи — отговори Жан. Известно време другите акули се задоволяваха само да следват лодката. Но като че дойде време и те да опитат късмета си — да обърнат лодката с удари на опашките и да хапнат от вкусното бретонско месо.

Тогава дойде непосилната страшна борба. Двамата братя удряха бясно наляво и надясно, като викаха колкото им глас държи, за да сплашат морските чудовища. А те, макар и ранени, продължаваха да нападат упорито. Бяха убедени, че крайната победа е тяхна. Не искаха тъй лесно да изпуснат вкусната плячка.

Още малко и братята щяха да се намерят във водата, а след това — в страшните зъби на чудовищата. Загубил надежда, че ще спечелят битката, Хари обърна глава встрани. Очите му запламтяха, погледът му се оживи. Забелязал бе, че към тях се насочва малък кораб.

— Братко! — извика той. — Идва помощ! Кураж! Удряй здраво!

Увлечени в битката с акулите, те не бяха забелязали идващия кораб.

Капитанът ги забеляза отдалеч и разбра критичното положение, в което се намираха двамата. Той насочи кораба към лодката. Отначало помисли, че това са корабокрушенци. Корабът се приближи до лодката и братята забелязаха как моряците спуснаха голяма лодка и бързо загребаха към тях.

— Помощ! — извика Жан, който бе капнал от битката си с акулите.

— Кураж, кураж! — отвърна глас от кораба. — Идваме на помощ!

За миг голямата лодка, карана от шест човека, въоръжени с карабини и дълги копия, се появи на няколко крачки от озверелите акули. Чува се чести гърмежи. Водата наоколо почервения и акулите напуснаха полесражението. Моряците прибраха братята в лодката и ги отведоха на кораба.

Капитанът ги посрещна любезно. Беше английски кораб, който неведнъж бе спасявал живота на нещастни корабокрушенци или нападнати от акули хора. Спасени по чудо, Жан и Хари бяха откарани в Ямайка, откъдето писаха на нещастната си майка.

А истинският убиец бе открит, заловен и четири месеца по-късно обезглавен на публично място.

Безкрайна беше радостта на старата майка, която прегръщаше синовете си. Сълзите мокреха старческите бузи, а треперещите ръце галеха косите на двамата щастливци, които също плачеха от радост. Сцената бе тъй трогателна, че никой от присъстващите не можа да сдържи сълзите си.

Правителството на Франция изкупи сторената съдебна грешка, като отпусна голяма парична помощ на семейство Пинард.

Мъките и преживените ужаси бяха забравени за няколко месеца. Братята заживяха предишния си живот, пълен с труд, и отново бяха сочени за пример на цялото село.

Източник: <http://dubina.dir.bg>

Книжното тяло предостави Венцислав Пейчев.

Издание:

Емилио Салгари. Разкази. Второ издание

Превод Ев. Фурнаджиев, Ж. Маринов, Т. Чилев

Поредица романи и повести — Издателска къща „Лакрима“

София, 1991

Редактор — В. Антонова

Худ. оформление — П. Мутафчиев

Худ. редактор — М. Узунов

с/о Jusautor, София

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.